II

(Icke-lagstiftningsakter)

BESLUT

KOMMISSIONENS BESLUT (EU) 2021/1943

av den 14 juni 2021

om det statliga stöd SA.33797 (2013/C) (f.d. 2013/NN, f.d. 2011/CP) som Slovakien har genomfört till förmån för NCHZ

(delgivet med nr C(2021) 4185)

(Endast den slovakiska texten är giltig)

(Text av betydelse för EES)

EUROPEISKA KOMMISSIONEN HAR ANTAGIT DETTA BESLUT

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 108.2 första stycket,

med beaktande av avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, särskilt artikel 62.1 a,

med beaktande av kommissionens beslut att inleda det förfarande som anges i artikel 108.2 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt ([1]),

efter att i enlighet med nämnda artiklar ha gett berörda parter tillfälle att yttra sig och med beaktande av deras synpunkter, och

av följande skäl:

1. FÖRFARANDE

1.1 Inledning och avslut av det formella granskningsförfarandet

(1) Genom en skrivelse av den 2 juli 2013 informerade kommissionen Slovakien om sitt beslut att inleda ett förfarande i enlighet med artikel 108.2 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt ([2]) (EUF-fördraget) med avseende på ett flertal åtgärder till förmån för Novácke chemické závody, a.s. v konkurze (NCHZ) som Slovakien ska ha genomfört.

(2) Genom sitt beslut (EU) 2015/1826 ([3]) av den 15 oktober 2014 om det statliga stöd SA.33797 (2013/C) (f.d. 2013/NN) (f.d. 2011/CP) som Slovakien har genomfört till förmån för NCHZ (det inledande beslutet), konstaterade kommissionen i artikel 2 att beslutet som godkändes av borgenärskommittén för att ge NCHZ möjlighet att fortsätta sin verksamhet efter att lagen om strategiska företag upphörde att gälla, inte utgjorde statligt stöd i den mening som avses i artikel 107.1 i EUF-fördraget.

(3) Förfarandet som föregick antagandet av det inledande beslutet anges i skälen 1–9.

([1]) Kommissionens beslut C(2013) 3555 final av den 2 juli 2013 (EUT C 297, 12.10.2013, s. 85).
([2]) EUT C 297, 12.10.2013, s. 85.
([3]) EUT 2015 L 269, 15.10.2015, s. 71.

1.2 **Tribunalens dom i mål T-284/15**

(4) Efter det att AlzChem AG hade väckt talan, ogiltigförklarade tribunalen artikel 2 i det inledande beslutet genom sin dom av den 13 december 2018 i mål T-284/15 ([4]) med motiveringen att kommissionen inte på ett adekvat sätt har angett skälen för sin bedömning om ekonomisk fördel och statens ansvar i fråga om beslutet att låta NCHZ fortsätta sin verksamhet efter den 31 december 2010 (*åtgärden*). Framför allt framförs brister i motiveringen av skälen med avseende på i) rollen som distriktsdomstolen i Trenčín (*konkursdomstolen*) spelar i sitt beslut att ge NCHZ möjlighet att fortsätta sin verksamhet, ii) förekomsten av offentliga borgenärers vetorätt i beslutet om att låta NCHZ fortsätta sin verksamhet, iii) risken för att borgenärernas fordringar skulle ackumuleras efter den 31 december 2010 och iv) relevansen av den ekonomiska analysen och NCHZ-ledningens presentation inför det beslut som borgenärerna skulle fatta i januari 2011.

(5) Vad gäller den första punkten, dvs. rollen som konkursdomstolen spelade i beslutet om att ge NCHZ möjlighet att fortsätta sin verksamhet, finner tribunalen att kommissionen i sitt inledande beslut borde ha förklarat hur den såg på konkursdomstolens roll i beslutsförfarandet och skälen till varför detta ledde till att kommissionen drog slutsatsen att beslutet att ge NCHZ möjlighet att fortsätta sin verksamhet inte kunde tillskrivas konkursdomstolen. I synnerhet framhöll tribunalen att borgenärernas beslut av den 26 januari 2011 ([5]), där de kom överens om att NCHZ borde fortsätta sin verksamhet, omnämns på flera ställen i det inledande beslutet utan att konkursdomstolens medverkan den 17 februari 2011, som gjorde beslutet av den 26 januari 2011 bindande för konkursförvaltaren, omnämns. Domstolens beslut av den 17 februari 2011 omnämndes inte heller i bedömningen av ansvarsfrågan i det inledande beslutet.

(6) Dessutom påminde tribunalen om att kommissionen vid förhandlingen den 11 april 2018, då tribunalen frågade kommissionen om konkursdomstolen enbart skulle pröva de formella aspekterna av borgenärernas beslut eller om den även skulle kontrollera om beslutet var välgrundat och hade kunnat komma fram till en annan slutsats, inte kunde ge något svar i detta avseende. Tribunalen påpekade även den särskilda situation under vilken konkursdomstolen medverkade i det förevarande fallet, dvs. i egenskap av medlem av den behöriga kommittén ([6]).

(7) Vad gäller den andra punkten, dvs. de offentliga borgenärernas vetorätt, ansåg tribunalen att det inledande beslutet innehöll inkonsekventa förklaringar till huruvida prioriterade borgenärer, som var medlemmar av den behöriga kommittén ([7]), utgjorde ett *organ* som fattar beslut genom majoritetsomröstning, eller huruvida de framförde sina åsikter individuellt. I den senare frågan angavs inga skäl i det inledande beslutet för varför de inte hade någon vetorätt ([8]).

(8) Vad gäller den tredje punkten, dvs. risken för skuldansamling, ansåg tribunalen att, även om det i det inledande beslutet fastställdes att det fanns en risk för en skuldansamling för vissa prioriterade borgenärer efter den 31 december 2010, var det inte tydligt om och hur kommissionen tog hänsyn till den risken när de tillämpade ”privat fordringsägare”-kriteriet. Tribunalen ansåg vidare att kommissionens slutsats om att de offentliga borgenärernas beslut om NCHZ:s fortsatta verksamhet fattades vid samma tidpunkt och under samma förhållanden (*pari passu*) som de jämförbara privata borgenärernas beslut, inte stämde med en uppgift på ett annat ställe i det inledande beslutet om att de offentliga borgenärerna befann sig i en annan situation då deras fordringar under NCHZ:s konkurs redan hade ökat under tiden fram till den 31 december 2010.

([4]) Tribunalens dom av den 13 december 2018, AlzChem AG/kommissionen, T-284/15, EU:T:2018:950.

([5]) Särskilt skäl 14, 26 och 32 samt artikel 2 i det inledande beslutet.

([6]) Enligt definition i skäl 18 och som i domen omnämns som *den behöriga kommittén*.

([7]) Enligt definition i skäl 18 och som i domen omnämns som *den behöriga kommittén*. Tribunalen noterade att grunden gällande vetorätten enbart omfattade prioriterade borgenärer som var medlemmar i den behöriga kommittén och inte de som var medlemmar i borgenärskommittén (se punkt 84 i domen).

([8]) Tribunalens dom av den 13 december 2018, AlzChem AG/kommissionen, T-284/15, EU:T:2018:950, punkterna 94 och 95.

(9) När det gäller den fjärde punkten, dvs. relevansen i den ekonomiska analysen och NCHZ-ledningens presentation inför det beslut borgenärerna skulle fatta i januari 2011, noterade tribunalen att båda dessa dokument, enligt det inledande beslutet, utgjorde en informationskälla vid borgenärernas beslut före konkursen. Vad gäller den ekonomiska analysen ansåg tribunalen att kommissionen var korrekt i sin slutsats om att den ekonomiska analysen kunde utgöra en utgångspunkt för borgenärernas beslut. Dock konstaterade den även att det inledande beslutet inte angav att denna analys tog hänsyn till kostnaden för NCHZ:s fortsatta verksamhet för de borgenärer vars fordringar hade ökat under konkursförfarandet. Därför var det inte tydligt varför dessa borgenärer skulle granskas för ”privat fordringsägare”-kriteriet utifrån denna analys. Mot bakgrund av ovanstående fann tribunalen att AlzChems argument om att ledningens presentation inte var relevant för bedömningen av de offentliga borgenärernas agerande var otillräckligt. Enligt tribunalen var de skäl som angavs i det inledande beslutet bristfälliga ifråga om relevansen gällande dessa två dokument, dvs. den ekonomiska analysen och ledningens presentation, som grund för kommissionens analys av dessa offentliga borgenärers ställning vars fordringar ökade under konkursförfarandet.

1.3 **Domstolsförfarande om den första konkursperioden**

(10) NCHZ:s första konkursperiod genomgick ett domstolsförfarande under vilket NCHZ åtnjöt status som strategiskt företag enligt lagen om strategiska företag. Den 24 september 2019 bekräftade tribunalen kommissionens slutsats om oförenligt stöd och avslog därmed ansökan om ogiltigförklaring av artikel 1 i det inledande beslutet i mål T-121/15 ([9]). Den 29 april 2021 avslog domstolen ansökan om överklagande av tribunalens dom som lämnades in av Fortischem, a.s. (Fortischem) ([10]).

1.4 **Återupptagande av det formella granskningsförfarandet**

(11) Mot bakgrund av tribunalens ogiltigförklarande av artikel 2 i det inledande förfarandet förblir det formella granskningsförfarandet öppet vad gäller beslutet att möjliggöra för NCHZ att fortsätta sin verksamhet efter att den relevanta paragrafen i lagen om strategiska företag upphört att gälla.

(12) Kommissionen uppmanade Slovakien, samt berörda parter som hade lämnat in synpunkter, att lämna kommentarer om åtgärden på nytt och samtidigt ta tribunalens dom av den 13 december 2018 i beaktande. Slovakien lämnade sina synpunkter den 14 februari 2020.

(13) Kommissionen fick ytterligare kommentarer från de tre berörda parterna den 5 december 2019, den 19 december 2019 och den 6 januari 2020. Kommissionen översände dessa synpunkter till Slovakien, som gavs tillfälle att bemöta dem. Slovakiens kommentarer mottogs i en skrivelse som inkom den 28 maj 2020.

2. **BAKGRUNDSINFORMATION OCH BESKRIVNING AV ÅTGÄRDEN**

2.1 **Stödmottagaren**

(14) NCHZ var en slovakisk tillverkare av särskilda kemikalier (t.ex. kalciumkarbid, PVC, baskemikalier) och sysselsatte cirka 1 400 personer 2008 och företagets verksamhet och drift redogörs närmare i detalj i skälen 10 och 11 i det inledande beslutet ([11]). Företaget var privatägt ([12]).

2.2 **Konkursförfarandet för NCHZ och den behöriga kommittén**

(15) Efter att NCHZ gick i konkurs den 8 oktober 2009 antogs lagen om strategiska företag ([13]) som NCHZ omfattades av efter att regeringen hade förklarat NCHZ som ett strategiskt företag den 2 december 2009 (*den första konkursperioden*).

([9]) Tribunalens dom (sjätte avdelningen) av den 24 september 2019, Fortischem, a.s./kommissionen, mål T-121/15, EU:T:2019:684.
([10]) Domstolens dom av den 29 april 2021, Fortischem/kommissionen, mål C-890/19 P, EU:C:2021:345.
([11]) Se skäl 1 i det detta beslut för att läsa hänvisningen till det inledande beslutet.
([12]) Företagets ägare var Disor Holdings Limited. NCHZ övertogs sedan av Fortischem och tillverkade inte några kemikalier längre.
([13]) Lag nr 493/2009 angående ett flertal åtgärder rörande strategiska företag i dess ändrade lydelse (*lagen om strategiska företag*), offentliggjord i den officiella tidningen den 1 december 2009.

(16) Efter att lagen om strategiska företag upphörde att gälla för NCHZ den 31 december 2010 (*den andra konkursperioden*) garanterades inte NCHZ:s fortsatta verksamhet genom denna lag. Därför var konkursförvaltaren (*förvaltaren*) inte längre skyldig enligt lag att säkerställa företagets fortsatta verksamhet.

(17) NCHZ:s förluster hade ökat kontinuerligt sedan konkursförfarandet mot NCHZ inleddes och verksamhetens kostnader var högre än intäkterna. Om kostnaderna för att driva ett företag som försatts i konkurs överstiger intäkterna, är förvaltaren enligt konkurslagen ([14]) skyldig att informera den behöriga kommittén (*den behöriga kommittén*) ([15]), som är ett kollektivt organ, om situationen och be den om instruktioner för huruvida och i vilken utsträckning företagets verksamhet ska fortsätta att bedrivas ([16]).

(18) Sammansättningen av den behöriga kommittén sker enligt bestämmelserna i konkurslagen och beror på det specifika konkursärendet. I NCHZ:s fall var den behöriga kommittén sammansatt av i) borgenärskommittén, som är ett valt organ som representerar oprioriterade borgenärer med fordringar som uppstått före konkursen, ii) prioriterade borgenärer med fordringar som uppstått före konkursen samt iii) konkursdomstolen. ([17])

(19) Enligt konkurslagen ([18]) väljer borgenärer med s.k. erkända fordringar (*zistené pohľadávky*), dvs. fordringar som registrerats hos konkursförvaltaren och som inte avvisas av förvaltaren, medlemmarna i borgenärskommittén vid borgenärernas möte. Genom borgenärskommittén kan borgenärer med erkända oprioriterade fordringar utöva sina rättigheter i konkursförfarandet ([19]). Medlemmarna i borgenärskommittén är skyldiga att agera i alla oprioriterade borgenärers bästa intresse ([20]) och se till att deras fordringar betalas tillbaka i så stor utsträckning som möjligt ([21]). Förutom borgenärskommittén måste även konkursdomstolen och konkursförvaltaren enligt konkurslagen hantera gäldenärens insolvens på ett sådant sätt att borgenärerna återvinner högsta möjliga belopp ([22]).

(20) I NCHZ:s fall var borgenärskommittén vid den relevanta tidpunkten sammansatt av fem enheter, nämligen i) INVEST-KREDIT, s.r.o., ii) Novácka Energetika, a.s., iii) M-ENERGO, s.r.o., iv) Slovakiska Nationella fastighetsfonden (*Fond národného majetku SR*), samt v) DAK KIABA, s.r.o. Fyra av medlemmarna i borgenärskommittén var privatägda ([23]); det enda offentliga organet i borgenärskommittén var Slovakiska nationella fastighetsfonden (*Fond národného majetku SR*). Förutom INVEST – KREDIT, s.r.o. hade inte de privatägda medlemmarna i borgenärskommittén några kapitalbindningar till NCHZ:s ägare, vilket fastställdes vid förfarandena vid tribunalen ([24]).

(21) Den behöriga kommittén inbegrep vidare sex prioriterade borgenärer (*de berörda prioriterade borgenärerna*) som hade erkända fordringar i form av en säkerhet och egendom som utgjorde ett separat konkursbo. De två privatägda prioriterade borgenärerna var Postbanken (*Poštová banka, a.s.*) och NLB Factor, a.s.. De två resterande borgenärerna var offentliga organ, nämligen i) Nováky stad (*mesto Nováky*), ii) Slovakiska nationella fastighetsfonden, iii) Slovakiska garanti- och utvecklingsbanken (*Slovenská záručná a rozvojová banka, a.s.*), samt iv) Miljöfonden (*Enviromentálny fond*).

([14]) Lag nr 7/2005 om konkurser och omstruktureringar (konkurslagen) i dess ändrade lydelse och enligt vad som är tillämpligt på NCHZ:s konkurs.

([15]) *Príslušný orgán* enligt definitionen i § 82.2 i konkurslagen. I förevarande fall var den behöriga kommittén sammansatt enligt § 82.2 c och e i konkurslagen.

([16]) Enligt avsnitt 88 i konkurslagen.

([17]) Sammansättningen av den behöriga kommittén i NCHZ:s konkursförfarande upprättades enligt avsnitt 82.2 c och 82.2 e i konkurslagen.

([18]) § 32 och 35.4 i konkurslagen.

([19]) Se § 33 i konkurslagen.

([20]) Se § 37.4 i konkurslagen.

([21]) Se § 5 i konkurslagen.

([22]) Se även § 5 i konkurslagen.

([23]) Ägandeskapen när det gällde de privatägda medlemmarna i borgenärskommittén, som redan har omnämnts i fotnot 9 i det inledande beslutet, såg ut som följer: INVEST – KREDIT, s.r.o. (ägt av DISOR HOLDINGS LIMITED, NCHZ:s enda aktieägare); Novácka Energetika, a.s. (från början ett dotterbolag till NCHZ, dess största aktieinnehavare sedan januari 2011 är STUPEFY HOLDINGS LIMITED), M-ENERGO, s.r.o. (största aktieägaren STUPEFY HOLDINGS LIMITED) och DAK KIABA, s.r.o.

([24]) Se tribunalens dom av den 13 december 2018 AlzChem AG/kommissionen, T-284/15, EU:T:2018:950, punkterna 174, 175 och 180.
Med hjälp av grunderna i dessa punkter hänvisade AlzChem till kapitalbindningarna mellan en del privatägda borgenärer och ”NCHZ-ägare” och ifrågasatte därmed kommissionens användning av borgenärskommitténs beslut som en referenspunkt för att tillämpa ”privat fordringsägare”-kriteriet.

(22) Enligt konkurslagen ([25]) är konkursdomstolen även medlem i den behöriga kommittén när en förvaltare avvisar en prioriterad fordran från en prioriterad borgenär när det gäller egendomen som utgör ett separat (i motsats till ett allmänt) konkursbo ([26]). När det gäller NCHZ avvisade förvaltaren den påstådda fordran från den prioriterade borgenären REDQUEST LIMITED ([27]), som överklagade denna avvisning. Därför, och (enbart) på grund av REDQUEST LIMITED:s bestridda fordran, ingick även konkursdomstolen i den behöriga kommittén tillsammans med borgenärskommittén och de prioriterade borgenärerna. I sin roll som medlem av den behöriga kommittén skyddar konkursdomstolen de berörda borgenärernas legitima intressen och deras uttalanden såväl som uttalanden från andra medlemmar i den behöriga kommittén (se även skäl 42). Av beskrivningen ovan av den behöriga kommitténs sammansättning framgår det att de offentliga borgenärerna som representerades i den behöriga kommittén var Nováky stad, Slovakiska nationella fastighetsfonden, Slovakiska garanti- och utvecklingsbanken, samt Miljöfonden.

2.3 **Beskrivning av åtgärden**

(23) Åtgärden som omfattas av bedömningen rör den behöriga kommitténs beslut att instruera konkursförvaltaren att fortsätta NCHZ:s verksamhet. Åtgärden godkändes enhälligt den 26 januari 2011 av borgenärskommittén och de prioriterade borgenärerna. Konkursdomstolen som agerade i egenskap av medlem av den behöriga kommittén efter att lagen om strategiska företag upphörde att gälla den 31 december 2010, gjorde åtgärden bindande den 17 februari 2011.

(24) NCHZ:s utestående skulder till offentliga eller statligt ägda borgenärer som företaget ådrog sig under konkursförfarandet, uppgick till totalt 13,4 miljoner euro den 1 augusti 2012, datumet då den andra konkursperioden löpte ut. Denna skuldökning gentemot de offentliga borgenärerna som NCHZ ådrog sig under den första och andra konkursperioden (vilket redan omnämnts i skäl 23 i det inledande beslutet) visas i tabell 1. Dessa skulder definieras som ”anspråk gentemot konkursboet” ([28]). NCHZ:s utestående skulder gentemot sina offentliga borgenärer som företaget ådrog sig under konkursförfarandet beskrivs närmare i skäl 22–25 i det inledande beslutet.

Tabell 1

NCHZ:s skulder gentemot offentliga borgenärer (som företaget ådrog sig under den första och andra konkursperioden – per den 1 augusti 2012) ([29])

Statliga myndigheter/statligt ägda företag	Skuldbelopp i euro
Socialförsäkringsbolaget (Sociálna poisťovňa)	9 297 270,28
Allmänna sjukförsäkringsbolaget (Všeobecná zdravotná poisťovňa)	1 549 019,98
Det statliga vattenverket (Slovenský vodohospodársky podnik, š.p.)	1 354 321,00
Nováky stad (sophämtningsavgift och fastighetsskatt)	650 158,75
Miljöfonden	475 678,64
RTVS, s.r.o.	14 870,72

([25]) Avsnitt 82.2 e i konkurslagen.
([26]) En prioriterad fordran kan t.ex. avvisas på grund av fordrans rättsliga grund, verkställbarhet osv.
([27]) Ett företag etablerat i London, Förenade kungariket.
([28]) Avsnitt 87 i konkurslagen.
([29]) Tabellen återger situationen per den 1 augusti 2012. När det gäller en del borgenärer som hade aktiva relationer med NCHZ under konkursperioden (t.ex. Miljöfonden och Nováky stad) återger tabellen inte alla skulder som företaget ådrog sig som sådant då fordringarna som uppstod efter konkursen, däribland fordringar som uppkommit genom företagets verksamhet, prioriterades under konkursförfarandet och betalades. Därför betalades vissa av fordringarna som uppkommit efter konkursen före den 1 augusti 2012.

Ett flertal kommuner (sophämtningsavgift och fastighetsskatt)	5 704,40
Offentliga sjukförsäkringsbolaget (Spoločná zdravotná poisťovna)	4 463,19
Skattemyndigheten för motorfordon (Daň z motorových vozidiel)	2 390,50
TOTALT	**13 353 877,46**

(25) NCHZ:s utestående skulder gentemot offentliga eller statligt ägda borgenärer som uppkom under konkursförfarandet vid specifika tidpunkter återges i tabell 2.

Tabell 2

NCHZ:s skulder till offentliga borgenärer: per det datum då företaget försattes i konkurs samt de skulder företaget ådrog sig under konkursförfarandet och som var utestående per den 31 december 2009 och den 31 december 2010 ([30])

Statliga myndigheter/statligt ägda företag	Skuldbelopp i euro vid datumet då företaget försattes i konkurs	Skuldbelopp som företaget ådrog sig under konkursförfarandet i euro per den 31 december 2009	Skuldbelopp som företaget ådrog sig under konkursförfarandet i euro per den 31 december 2010
Socialförsäkringsbolaget		544 001,99	3 878 065,44
Allmänna sjukförsäkringsbolaget	72 442,24	91 694,96	626 702,68
Statliga vattenverket	91 213,48	66 595,2	732 177,68
Nováky stad	67 645,53 *	156,34	48 367,11
Miljöfonden	1 019 792,01 **	29 762,71	222 954,21
RTVS, s.r.o.		929,42	6 041,23
Ett flertal kommuner (sophämtningsavgifter)			470,00
Offentliga sjukförsäkringsbolaget	2 484,19	2 676,82	4 463,19
Fackliga sjukförsäkringsbolaget	7 212,77	9 015,66	67 529,73
DOVERA sjukförsäkringsbolag	81 369,57	116 377,21	827 004,92

* *varav 43 781,67 euro prioriterade fordringar och 23 863,86 euro oprioriterade fordringar,*
** *varav 949 879,66 euro prioriterade fordringar och 69 912,35 euro oprioriterade fordringar.*

(26) Miljöfondens fordringar som uppstod efter konkursen, och som uppstod under den första konkursperioden, bestod i huvudsak av en luftföroreningsavgift som uppgick till 192 454 euro och som Miljöfonden ålade i maj 2010 för luftföroreningar under 2009. Luftföroreningsavgiften för 2011 ålades i maj 2011 för luftföroreningar under 2010 och uppgick till 170 070 euro. I slutet av 2010 uppgick fordringarna efter konkursen till 222 954 euro på grund av att den årliga avgiften för luftföroreningar delvis inte hade betalats.

([30]) Inlämning från de slovakiska myndigheterna den 12 maj 2014.
När det gäller borgenärer med aktiva förhållanden med NCHZ under konkursperioden återger dessa belopp inte alla de skulder som företaget ådrog sig då fordringarna efter konkursen, däribland fordringar från företagets verksamhet, prioriterades under konkursförfarandet och betalades.

(27) Nováky stads huvudsakliga fordring som uppstod efter konkursen under den första konkursperioden utgjordes av fastighetsskatt för 2010 och ålades i mars 2010 och fastställdes till 523 793 euro. I slutet av 2010 uppgick fordringarna som uppstod efter konkursen till 29 762 euro (huvudsakligen NCHZ:s fastighetsskatt).

(28) Som anges i skäl 17 var förvaltaren skyldig att informera den behöriga kommittén och be om instruktioner när kostnaderna för NCHZ:s verksamhet överskred intäkterna och NCHZ inte längre omfattades av lagen om strategiska företag. I enlighet med vad som föreskrivs i konkurslagen informerade förvaltaren medlemmarna i borgenärskommittén, samt samtliga prioriterade borgenärer om situationen vid ett gemensamt möte som hölls den 26 januari 2011.

(29) Vid mötet den 26 januari 2011 presenterade NCHZ:s företagsledning en studie med titeln NCHZ Nováky – omstruktureringsförstudie (*ledningens presentation*) som bland annat undersökte vilka konsekvenser ett upphörande av NCHZ:s verksamhet skulle ha för företagets skulder, regionen, samt statens och stadens intäkter. I ledningens presentation konstaterades det att det skulle vara till borgenärernas nackdel om verksamheten upphörde, särskilt med tanke på att kostnaderna för att upphöra med verksamheten sannolikt skulle överskrida återstoden efter att verksamhetens skulder skulle ha betalats och att det skulle bli mycket kostsamt att återuppta verksamheten efteråt.

(30) I ledningens presentation undersöktes även möjligheterna att sälja NCHZ som en pågående affärsverksamhet. I presentationen konstaterades att NCHZ:s nettonuvärde gjorde det omöjligt att sälja företaget. I presentationen angavs dock att man kunde få till stånd en lyckad försäljning av företaget om vissa omstruktureringsåtgärder vidtogs först. Närmare bestämt kunde NCHZ enbart genomföra personalnedskärningar för att minska verksamhetskostnaderna efter att lagen om strategiska företag upphörde att gälla i början av den andra konkursperioden, då lagen förhindrade uppsägning av personal.

(31) I presentationen undersökte man vidare om NCHZ:s skulder skulle täckas om verksamheten upphörde och fann att det verkliga värdet av företagets tillgångar enbart skulle uppgå till 15,5 miljoner euro.

(32) Ledningens presentation innehöll även en kort överblick över vilka konsekvenser ett upphörande av NCHZ:s verksamhet skulle ha för regionen och tredje parter ([31]). En direkt konsekvens, bland andra, var uppsägningar av cirka 1 700 anställda och en ökning av arbetslösheten. Nováky stads skattebortfall enbart på grund av obetalade kommunalskatter och fakturor uppskattades till 572 000 euro per år, varav 526 000 euro utgjorde fastighetsskatt och 46 000 euro utgjorde sophämtningsavgifter ([32]). Den förväntade minskningen i skatteintäkter för staten uppskattades till 7,4 miljoner euro per år, varav merparten utgjordes av arbetsgivaravgifter för löner (6,4 miljoner euro), avgifter för behandling av avloppsvatten (747 000 euro) samt luftföroreningsavgifter (192 000 euro).

(33) Borgenärerna hade även en ekonomisk analys från den 23 december 2010 till sitt förfogande som utarbetades av förvaltaren (*den ekonomiska analysen* eller *analysen*) där slutsatsen var att ett upphörande av NCHZ:s verksamhet skulle vara oförenligt med det gemensamma intresset hos NCHZ:s borgenärer. I analysen identifierades ett flertal möjliga scenarion ([33]) där borgenärernas samlade kostnader och intäkter jämfördes i sin helhet, utan att läget för de enskilda borgenärerna undersöktes. De totala förlusterna som genererades av NCHZ:s verksamhet under konkursen fram till den 15 december 2010 uppgick till cirka 15,8 miljoner euro ([34]) (efter avskrivningar på 4,4 miljoner euro).

([31]) Bilderna 34–36 i ledningens presentation.

([32]) Nováky stads totala skattebortfall uppskattades till 757 000 euro per år.

([33]) De undersökta scenarierna var följande: i) försäljning av företaget i sin helhet med fortsatt verksamhet, ii) försäljning av delar av företaget med fortsatt verksamhet, iii) försäljning av delar av företaget med viss fortsatt verksamhet, samt iv) försäljning av tillgångarna med totalt upphörande av verksamheten.

([34]) Beräknade som skillnaden mellan de totala kostnaderna för företagets verksamhet på 202,2 miljoner euro och de totala intäkterna på 186,4 miljoner euro för perioden mellan den 2 oktober 2009, då konkursdomstolen försatte NCHZ i konkurs (efter att konkursförfarandena hade inletts den 24 september 2009) och den 15 december 2010.

(34) I synnerhet visade analysen på att ett upphörande av NCHZ:s verksamhet skulle leda till betydande kostnader på upp till över 48 miljoner euro, varav merparten inbegrep kostnader för nedläggning och miljösanering av kemikalieproduktionsanläggningarna (cirka 37,3 miljoner euro) och personalkostnader (10,5 miljoner euro om alla lagstadgade skyldigheter uppfylldes ([35])). Dessa kostnader på runt 48 miljoner euro skulle inte behöva uppstå om NCHZ:s verksamhet fortsatte. Utöver dessa direkta kostnader som ett upphörande av NCHZ:s verksamhet skulle leda till, förklarade analysen att även de (då) obetalda (och till största delen ännu inte förfallna) fordringarna på cirka 16 miljoner euro ([36]) för NCHZ:s verksamhet skulle behöva betalas. Samtidigt sades de förväntade intäkterna från en försäljning av enskilda tillgångar uppgå till runt 47–52 miljoner euro i ett scenario där NCHZ:s verksamhet upphörde (utan beaktande av ytterligare kostnader för nedmontering och bortforsling av utrustning i beräkningen). I det fall där verksamheten skulle avslutas, skulle obetalda fordringar från företagets verksamhet betalas som fordringar gentemot konkursboet ([37]). Av analysen framgår det att ett upphörande av verksamheten skulle öka antalet fordringar som skulle betalas genom konkursboet och därmed minska återbetalningarna av fordringarna i allmänhet. Konkursförvaltaren ansåg därför att det minst fördelaktiga alternativet var att upphöra med NCHZ:s verksamhet och sälja dess tillgångar enskilt, särskilt med tanke på de höga kostnaderna i samband med lagstadgade skyldigheter gällande avveckling och miljösanering. Vidare konstaterade analysen att det skulle bli mycket komplicerat eller omöjligt att återuppta NCHZ:s verksamhet efter en nedstängning ([38]).

(35) Analysen undersökte även intresset hos potentiella köpare av företaget. Under det första anbudsförfarandet (*verejné ponukové konanie*) för att köpa NCHZ lämnade endast en av sju intresserade köpare, dvs. företaget M-ENERGO, s.r.o., ett erbjudande på 2 miljoner euro. Förvaltaren ansåg därför att det var osäkert om en andra anbudsomgång skulle locka andra intresserade köpare. I samband med detta konstaterades det att de utestående offentliga skulderna på cirka 6,1 miljoner euro inte skulle tas över av köparen utan skulle betalas som anspråk gentemot konkursboet (*pohľadávky proti podstate*). Enligt analysen skulle de uppskattade förlusterna under 2011 vid fortsatt verksamhet uppgå till 3,8 miljoner euro.

(36) I analysen togs ett flertal faktorer upp som kan anses ha en potentiell effekt på betalningen av fordringar som uppstått före konkursen (åtminstone delvis) vid en fortsatt verksamhet, dock utan att denna effekt förklaras i detalj. För det första skulle det ekonomiska resultatet påverkas av besparingsåtgärder som skulle vidtas (såsom partiella personalnedskärningar). För det andra skulle intäkterna från en försäljning av NCHZ kunna variera beroende på huruvida hela företaget eller endast delar av det skulle säljas (samtidigt som verksamheten av relevanta delar hölls igång) eller som enskilda tillgångar efter att verksamheten hade lagts ned. I fallet där enskilda delar av företaget skulle säljas ansågs det i analysen vara sannolikt att endast de mer lukrativa delarna av NCHZ:s verksamhet och relaterade tillgångar skulle kunna säljas (t.ex. divisionen som tillverkade kalciumkarbid) och konkursboet skulle behöva täcka kostnaderna för att stänga NCHZ:s övriga verksamhet. Tillverkningen av kalciumkarbid var tekniskt kopplad till andra delar av NCHZ:s verksamhet (divisioner) och därför skulle det uppstå ytterligare kostnader om tillverkningen av kalciumkarbid behölls samtidigt som andra delar av verksamheten stängdes och därmed försämra lönsamheten för divisionen som tillverkade kalciumkarbid. Den ekonomiska analysen ansåg därför att alternativet att sälja delar av företaget som riskfyllt, oavsett om hela verksamheten hölls igång (med ytterligare besparingsåtgärder som följd) eller endast delar av verksamheten behölls.

(37) I enlighet med konkurslagen tog borgenärskommittén beslut med en majoritet av medlemmarna närvarande som var och en hade varsin röst ([39]). I enlighet med samma lag var varje kommittémedlem skyldig att agera i alla oprioriterade borgenärers gemensamma intresse ([40]). Detta omfattade omröstning i alla oprioriterade borgenärers intresse, även de som inte ingick i borgenärskommittén.

([35]) Beroende på formen för uppsägningarna av anställningsavtalen uppskattades personalkostnaderna till 7,7 miljoner euro, 8,9 miljoner euro eller 10,5 miljoner euro.

([36]) Detta belopp återger inte samtliga fordringar som uppkom under den första konkursperioden eftersom fordringarna från företagets verksamhet betalades fortlöpande och därför redan hade betalats till viss del.

([37]) Avsnitt 88.8 i konkurslagen.

([38]) Framförallt skulle det bli omöjligt att använda elektrolys och det skulle inte gå att återuppta produktionen om verksamheten stängdes ned. På samma sätt skulle ugnarna för kalciumkarbidtillverkning kylas ned och det skulle bli svårt att starta upp ugnarna på nytt.

([39]) Avsnitt 38.2 i konkurslagen.

([40]) Avsnitt 37.4 i konkurslagen.

(38) Utifrån det som framgick av ledningens presentation och den ekonomiska analysen gav samtliga av medlemmarna ur borgenärskommittén som närvarade vid mötet den 26 januari 2011 sitt stöd för den föreslagna instruktionen till konkursförvaltaren att fortsätta NCHZ:s verksamhet med oförändrade villkor. Detta innebar att NCHZ kunde fortsätta sin verksamhet i samma utsträckning som företaget hade bedrivit verksamhet fram till den tidpunkten, då ingen av medlemmarna röstade emot eller avstod från att rösta. Borgenärskommitténs beslut togs enhälligt, även om en majoritet hade räckts för ett godkännande av instruktionen av borgenärskommittén. Alla prioriterade borgenärer som var närvarande vid mötet hade även enskilt uttryckt sitt stöd för instruktionerna till förvaltaren. Detta innebär att ingen av de prioriterade borgenärerna avvisade den föreslagna instruktionen eller avstod från att ta ställning.

(39) Dessutom utgjorde den andra punkten på mötesagendan en diskussion om hur NCHZ:s tillgångar skulle avyttras. Av mötesprotokollet framgår det att de närvarande borgenärerna nådde en preliminär överenskommelse om att sälja NCHZ i sin helhet, och därmed som en fungerande affärsverksamhet, i ett anbudsförfarande.

(40) Efter att borgenärskommitténs beslut från den 26 januari 2011 med instruktionen till förvaltaren hade offentliggjorts ([41]) hade alla offentliga och privata oprioriterade borgenärer rätt att invända mot instruktionen i konkursdomstolen på grund av intressekonflikt mellan instruktionen och de oprioriterade borgenärernas gemensamma intresse ([42]). Dock invände ingen av borgenärerna mot instruktionen i konkursdomstolen.

(41) Förvaltarens instruktion lämnades sedan in till konkursdomstolen som antingen kunde godkänna den eller besluta hur förvaltaren skulle gå vidare ([43]); domstolens beslut skulle därmed omkullkasta beslutet som tagits av andra medlemmar av den behöriga kommittén.

(42) I enlighet med konkurslagen ([44]) ska förvaltaren eller andra medlemmar i den behöriga kommittén lämna in instruktionen till domstolen för godkännande efter att de andra medlemmarna av den behöriga kommittén har framfört sina synpunkter om instruktionen om konkursdomstolen är medlem av den behöriga kommittén. Konkursdomstolen kan genom ett domstolsbeslut (*uznesenie*) antingen godkänna den inlämnade instruktionen eller besluta hur man ska gå vidare. Domstolsbeslutet är bindande för konkursförvaltaren. I sitt domstolsbeslut beaktar konkursdomstolen de berörda borgenärernas legitima intressen och deras redogörelser, samt redogörelserna från andra medlemmar ur den behöriga kommittén.

(43) I NCHZ:s ärende agerade konkursdomstolen i egenskap av medlem av den behöriga kommittén och godkände instruktionen till förvaltaren genom sitt beslut av den 17 februari 2011 ([45]). Domstolsbeslutet var rättsligt bindande för förvaltaren. Konkursdomstolen noterade att borgenärskommittén enhälligt fattade ett beslut med instruktionen till förvaltaren om att fortsätta NCHZ:s verksamhet, och även att alla berörda prioriterade borgenärer ([46]) hade anvisat samma instruktion för förvaltaren som borgenärskommittén. Konkursdomstolens förklaring till varför den ingick i den behöriga kommittén i det förevarande fallet var att förvaltaren avvisade borgenären REDQUEST LIMITED:s prioriterade fordring och REDQUEST LIMITED inledde ett domstolsförfarande för att få sin prioriterade fordran fastställd. Av konkursdomstolens motivering framgår det att de beaktade redogörelserna från enskilda medlemmar ur den behöriga kommittén (dvs. borgenärskommittén och enskilda prioriterade borgenärer), samt att ingen av medlemmarna ur den behöriga kommittén motsatte sig instruktionen till förvaltaren. I sin motivering hänvisade konkursdomstolen till den ekonomiska analysen (se skälen (33)–(36)) som domstolen hade instruerat förvaltaren att ta fram och i vilken det slutsatsen drogs att ett upphörande av NCHZ:s verksamhet skulle vara det minst fördelaktiga alternativet för att borgenärernas fordringar skulle återbetalas med tanke på kostnaderna som en nedstängning av verksamheten skulle innebära. Mot bakgrund av dessa omständigheter och redogörelser drog konkursdomstolen slutsatsen att det inte fanns någon diskrepans eller intressekonflikt mellan den föreslagna instruktionen och de berörda borgenärernas legitima intresse. Som framgår av konkursdomstolens motivering bedömde inte domstolen enskilda borgenärers enskilda intressen vid godkännandet av instruktionen, särskilt REDQUEST LIMITED:s, som enbart omnämns i domstolsbeslutet i samband med konkursdomstolens deltagande i den behöriga kommittén.

([41]) Borgenärskommitténs beslut (*uznesenie*) tillsammans med protokollet från mötet den 26 januari 2011 offentliggjordes i Handelstidningen (*Obchodný vestník*) den 15 februari 2011.

([42]) Avsnitt 38.7 i konkurslagen.

([43]) Avsnitt 83.4 i konkurslagen.

([44]) Avsnitt 83.4 i konkurslagen.

([45]) Beslut (*uznesenie*) nr 29K/43/2009-18279.

([46]) Konkursdomstolen angav de sex prioriterade borgenärerna som är medlemmar av den behöriga kommittén (se även skäl 21 i detta beslut).

(44) Det var inte alla (offentliga) borgenärer med fordringar som uppkommit före konkursen, som representerades i den behöriga kommittén (vars sammansättning beskrivs i skälen (18)–(22)) som beslutade om NCHZ:s fortsatta verksamhet under den andra konkursperioden. I synnerhet var Socialförsäkringsbolaget (*Sociálna poisťovňa*) och Allmänna sjukförsäkringsbolaget (*Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s.*) offentliga borgenärer som inte var representerade i den behöriga kommittén. De borgenärer som inte representerades i den behöriga kommittén, då de varken var medlemmar i borgenärskommittén eller var prioriterade borgenärer med fordringar som uppstått före konkursen, hade därför inte någon direkt talan när det gällde beslutet om NCHZ:s fortsatta verksamhet under den andra konkursperioden.

(45) NCHZ:s fortsatta verksamhet efter att lagen om strategiska företag upphörde att gälla grundade sig därmed på den behöriga kommittén som agerade som en kollektiv enhet för att instruera konkursförvaltaren om att fortsätta NCHZ:s verksamhet, varav medlemmarna (dvs. borgenärskommittén och de prioriterade borgenärerna) uttryckte sin ståndpunkt vid det gemensamma mötet den 26 januari 2011 och de återstående medlemmarna (dvs. konkursdomstolen) godkände instruktionen till konkursförvaltaren i sitt beslut av den 17 februari 2011. Efter detta beslut fortsatte NCHZ sin verksamhet utan avbrott fram tills företaget såldes som en pågående affärsverksamhet till Via Chem Slovakia i juli 2012.

3. SYNPUNKTER FRÅN BERÖRDA PARTER OCH FRÅN SLOVAKIEN

3.1 Synpunkter om statens ansvar

(46) AlzChem Group AG (*AlzChem*) anser ([47]) att beslutet om att fortsätta NCHZ:s verksamhet kan tillskrivas staten då de prioriterade borgenärerna hade vetorätt om NCHZ:s fortsatta verksamhet. AlzChem härleder denna vetorätt från en systematisk tolkning av konkurslagen som pekar på bestämmelsen om att samtliga prioriterade borgenärer ingår i den behöriga kommittén. De prioriterade borgenärerna bör därför inte ses som en kollektiv enhet, vilket leder AlzChem till slutsatsen att alla prioriterade borgenärer enskilt hade möjlighet att instruera förvaltaren i förhållande till sina egna separata tillgångar och att lägga fram sitt veto mot godkännandet av instruktionen. AlzChem gör gällande att var och en av de prioriterade borgenärerna var tvungna att godkänna instruktionen till konkursförvaltaren för att instruktionen skulle bli bindande. Dessutom hävdar AlzChem att staten är ansvarig då beslutet från NCHZ:s borgenärer bekräftades och gjordes bindande av konkursdomstolen. De nationella domstolarna är statliga myndigheter och besluten från nationella domstolar kan som sådana tillskrivas staten. AlzChem åberopar vidare Europeiska unionens domstols rättspraxis enligt vilken beslut från nationella domstolar kan utgöra en rättslig grund för statliga stödåtgärder. I andra hand hävdar AlzChem att staten är ansvarig på grund av enhälligheten i borgenärernas beslut såsom granskat och bekräftat av konkursdomstolen.

(47) Fortischem förnekar statens inblandning ([48]) och hävdar att den slovakiska konkurslagen inte förskriver någon vetorätt, varken för medlemmarna av borgenärskommittén eller de prioriterade borgenärerna, och därför kunde inte NCHZ:s prioriterade borgenärer lägga in något veto mot beslutet om NCHZ:s fortsatta verksamhet. För det andra gör Fortischem gällande att konkursdomstolens roll i det förevarande fallet enbart bestod i att bedöma lagenligheten i beslutet från borgenärerna med fordringar som uppstod före konkursen och dess överensstämmelse med konkurslagen. Enligt rättspraxis från Europeiska unionens domstol i målen om Pearle ([49]) och Doux Elevage ([50]) kan statens ansvar uteslutas där de berörda statliga myndigheterna endast godkänner beslut från marknadsaktörer och gör dem bindande. I förevarande fall visar den ekonomiska analysen att en försäljning av företaget som en pågående affärsverksamhet var att föredra framför likvidation och alla borgenärer med rösträtt röstade för att företaget skulle fortsätta sin verksamhet. Enligt Fortischem var konkursdomstolens skönsmässiga bedömning och roll minimal och kan sammanfattas som övervakning av överensstämmelse med konkursreglerna.

(48) Slovenská správcovská a reštrukturalizačná, k.s. (SRS), i egenskap av NCHZ:s konkursförvaltare NCHZ, framhåller ([51]) att ingen av medlemmarna i den behöriga kommittén hade någon vetorätt. Oavsett borgenärernas synpunkter, både i de situationer där borgenärerna hade en gemensam ståndpunkt och där de hade olika åsikter, skulle en instruktion till förvaltaren alltid ske i form av ett domstolsbeslut för att bli bindande. För SRS innebär detta att ingen borgenär (medlem av den behöriga kommittén) hade kunnat utöva någon vetorätt för att avslå instruktionen till förvaltaren.

([47]) Skrivelse från AlzChem av den 6 januari 2020.
([48]) Skrivelse från Fortischem av den 19 december 2019.
([49]) Domstolens dom i mål C-345/02, Pearle m.fl. (EUT C 228, 11.09.2004, s. 6).
([50]) Domstolens dom i mål C-677/11, Doux Elevage SNC (EUT C 225, 03.08.2013, s. 21).
([51]) Skrivelse från SRS av den 4 december 2019 med hänvisning till skrivelsen från SRS av den 27 augusti 2013.

(49) Av denna följer att beslutet om att NCHZ borde fortsätta sin verksamhet, enligt SRS, togs av konkursdomstolen och att NCHZ:s fortsatta verksamhet var resultatet av konkursdomstolens bindande beslut. Enskilda borgenärers eventuella synpunkter skulle inte ha haft någon inverkan på NCHZ:s verksamhet utan ett domstolsbeslut. I enlighet med lagstadgade skyldigheter beaktade domstolen de berörda borgenärernas legitima intressen och deras respektive synpunkter, varav det största intresset var att deras fordringar skulle betalas så snabbt och i så stor utsträckning som möjligt. Konkursdomstolens roll var att bedöma överensstämmelsen med borgenärernas gemensamma legitima intresse och se till att deras fordringar betalades i så stor utsträckning som möjligt. SRS anger dock att den behöriga kommittén utgör en enda enhet i enlighet med konkurslagen även om den består av flera medlemmar.

(50) Slovakien anger ([52]) att konkurslagen inte föreskriver någon vetorätt, varken för borgenärskommitténs medlemmar eller för prioriterade borgenärer. Skulle en prioriterad borgenär uttrycka en invändning mot den föreslagna instruktionen för konkursförvaltaren och därmed rösta emot den, skulle detta endast vara en borgenärs ståndpunkt, vilket konkursdomstolen skulle beakta i sitt beslutsfattande, men inte vara bunden av. Mot bakgrund av förhållandena i det förevarande fallet hade domstolen inget relevant skäl att avvisa den föreslagna instruktionen. När det gäller konkursdomstolens roll förtydligar Slovakien att konkursdomstolen inte tog något beslut om att godkänna borgenärernas beslut från den 26 januari 2011 eller dess giltighet. Domstolen beslutade i egenskap av medlem i den behöriga kommittén om huruvida den skulle godkänna den föreslagna instruktionen till förvaltaren eller inte efter att ha beaktat andra synpunkter från andra medlemmar ur den behöriga kommittén, samt förvaltarens ekonomiska analys. I allmänhet är domstolens huvudroll vid ett konkursförfarande att övervaka förvaltaren och förfarandets gång och agerar endast som *dominus litis* om det finns motsättningar mellan förvaltaren och borgenärerna eller bland borgenärerna sinsemellan.

3.2 **Kommentarer i fråga om ekonomisk fördel**

(51) Förutom frågan om statens inblandning skickade Slovakien även ytterligare kommentarer om den ekonomiska fördelen och i synnerhet om risken för att borgenärernas fordringar skulle öka under den andra konkursperioden och relevansen i den ekonomiska analysen och ledningens presentation för borgenärernas beslut i januari 2011.

(52) AlzChem gör gällande ([53]) att ”privat fordringsägare”-kriteriet inte uppfylldes för NCHZ på grund av att i) de berörda offentliga borgenärerna inte agerade *pari passu* i förhållande till privata borgenärer och för att ii) den ekonomiska analysen och ledningens presentation inte var relevanta för att bedöma Slovakiens agerande ifråga om NCHZ:s fortsatta verksamhet.

(53) I sin skrivelse anför AlzChem att majoriteten av de privata borgenärerna enbart tog hänsyn till att maximera intäkterna från försäljningen av NCHZ då det inte fanns någon risk för att fordringarna skulle ackumuleras under NCHZ:s fortsatta drift. AlzChem påpekar att borgenärer, som den slovakiska staten, hade betydande fordringar som ackumulerades under den fortsatta driften under konkursen (arbetsgivaravgifter, skatter osv. som uppstod på grund av att företaget fortsatte sin verksamhet) och att de därför borde ha vägt de potentiella fördelarna av att fortsätta NCHZ:s verksamhet (ett potentiellt högre försäljningspris) mot risken för ett högre antal obetalda fordringar vid en fortsatt verksamhet. Enligt AlzChem kan Novácka Energetika, a.s. agerande, den enda privat borgenären vars fordringar ökade under konkursförfarandet, inte på ett rimligt sätt motivera de offentliga borgenärernas agerande på grundval av att privata borgenärer, till skillnad från statliga, när som helst kunde välja att avbryta leveranserna till det konkursdrabbade företaget och därmed begränsa risken för ytterligare obetalda fordringar.

(54) AlzChem framhåller även att den ekonomiska analysen och ledningens presentation utarbetades för borgenärer som var medlemmar i borgenärskommittén, samt de prioriterade borgenärerna, dvs. för de borgenärer som hade fordringar som uppstod före konkursen, och att dessa dokument inte tog hänsyn till intressena hos de borgenärer vars fordringar uppstod på grund av NCHZ:s verksamhet under konkursen. Enligt AlzChem ackumulerade den slovakiska staten fordringar på 5,5 miljoner euro fram till slutet av den första konkursperioden och ytterligare 7,8 miljoner euro under den andra konkursperioden.

([52]) Skrivelse från Slovakien av den 14 februari 2020.
([53]) Skrivelse från AlzChem av den 6 januari 2020.

(55) Fortischem anser ([54]) att i) de berörda offentliga borgenärernas agerade *pari passu* i förhållande till privata borgenärer och att ii) den ekonomiska analysen och ledningens presentation utgjorde en giltig grund som de offentliga borgenärerna utgick ifrån när de godkände instruktionen till förvaltaren.

(56) I sin skrivelse bekräftar Fortischem att de två prioriterade offentliga borgenärernas fordringar (Miljöfonden och Nováky stad) ökade under NCHZ:s drift under konkursen. Fortischem påminner även om att borgenärskommittén bestod av en offentlig (Nationella fastighetsfonden) och fyra privata oprioriterade borgenärer (INVEST-KREDIT, s.r.o., NCHZ Energetika, a.s., M-ENERGO, s.r.o., DAK KIABA, s.r.o.) som alla röstade för en fortsatt verksamhet. Enligt Fortischem är de privata och offentliga borgenärerna i borgenärskommittén jämförbara då de alla var oprioriterade borgenärer vilkas fordringar uppkommit före konkursen. Medlemmarna i borgenärskommittén röstade, i enlighet med sin lagstadgade skyldighet, i alla de oprioriterade borgenärernas intresse vilkas fordringar uppkommit före konkursen, och inte enbart i de som i borgenärskommittén närvarandes intresse.

(57) Vidare anser Fortischem att domstolen i Trenčín skulle ha godkänt att NCHZ fortsatte sin verksamhet även i ett scenario där Miljöfonden och Nováky stad hade röstat för en likvidation av NCHZ. Vid bedömningen av de två prioriterade borgenärernas intressen vars fordringar som uppkom före konkursen motsvarade mindre än fyra procent av värdet av alla prioriterade fordringar som uppkom före konkursen och intresset hos representanterna för de oprioriterade borgenärerna i att fortsätta NCHZ:s verksamhet, är det nästan omöjligt att intressena hos borgenärerna med fordringar från före konkursen kunde ha skyddats genom något annat beslut än det att fortsätta NCHZ:s verksamhet.

(58) Mot bakgrund av relevansen i den ekonomiska analysen för borgenärernas beslut i januari 2011 anser Fortischem att det inte var nödvändigt att ta fram några särskilda prognoser om eventuella ytterligare kostnader under den andra konkursperioden då det framgick tydligt i den ekonomiska analysen att ingen av fordringarna från före konkursen skulle ha betalats vid en likvidation av NCHZ. Då försäljningen av NCHZ som en fungerande affärsverksamhet var det enda alternativet för att borgenärerna med fordringar som uppkommit före konkursen skulle få dem betalade var detta även det alternativ som innebar full betalning av alla fordringar som uppkom efter konkursen. Detta alternativ tog hänsyn till intresset hos alla borgenärer med fordringar efter konkursen, åtminstone underförstått, (däribland de prioriterade offentliga borgenärernas fordringar från efter konkursen. Fortischem anser dessutom att den särskilda karaktären hos fordringarna som uppstod före konkursen från två av de prioriterade borgenärerna (Miljöfonden och Nováky stad) gjorde beräkningen irrelevant då eventuella skuldeökningar inte var relaterade till NCHZ:s faktiska verksamhet.

(59) Fortischem hävdar även att risken för en betydande skuldeökning skulle ha bedömts som minimal vid en jämförelse mellan skuldbeloppet i början av den andra konkursperioden och fordringarna som uppstod före konkursen, samt vid en jämförelse mellan mellanliggande betalningar som gjordes under den första konkursperioden och fordringarna som uppstod efter konkursen, så länge som det fanns en möjlighet att åtminstone en del av fordringarna som uppstod före konkursen skulle ha betalats. Fastighetsskatten för 2010 som Nováky stad införde i mars 2010 uppgick till 523 793 euro men i slutet av 2010 hade NCHZ:s skatteskuld bara ökat med cirka 48 000 euro. Miljöfondens fordringar ökade under den första konkursperioden med 193 192 euro, vilket stod för mindre än 20 % av den ursprungliga fordran som uppkom före konkursen.

(60) SRS påminner ([55]) om att konkursdomstolen i sitt utövande av sin jurisdiktion löser konflikten mellan olika legitima intressen hos borgenärerna genom att tillämpa proportionalitetsprincipen. I allmänhet innebär detta att alla eventuella intressen hos vissa borgenärer av att stoppa gäldenärens verksamhet kan uppvägas av det gemensamma intresset hos andra borgenärer av att fortsätta verksamheten, särskilt när det rimligen kan förväntas att en fortsatt verksamhet kan leda till att fordringarna betalas tillbaka i större utsträckning. Besluten att fortsätta NCHZ:s verksamhet, såväl som omfattningen och formen för likvidationen av NCHZ och dess tillgångar, styrdes av i sin helhet av borgenärernas intressen i att få så mycket som möjligt av sina fordringar återbetalade.

(61) SRS anser att beslutet att fortsätta NCHZ:s verksamhet visserligen utgick från en omfattande bedömning av överensstämmelsen med borgenärernas grundläggande intressen av att få så mycket som möjligt av sina fordringar återbetalade, och att beslutet tillämpades av ett oberoende och opartiskt rättsligt organ som agerade i enlighet med konkursförfarandet och som tillämpade de allmänna bindande konkursreglerna i det enskilda ärendet, och motiverades genom själva kärnan i konkursförfarandet, men även från behovet av att lösa frågan med de flera olika borgenärernas överlappande rättigheter och intressen å ena sidan, och de begränsade tillgångarna (gemensam grupp av tillgångar) å andra sidan.

([54]) Skrivelse från Fortischem av den 19 december 2019.

([55]) Skrivelse av den 4 december 2019 med hänvisning till skrivelsen från SRS av den 27 augusti 2013.

(62) När det gäller den andra punkten anger SRS att förvaltaren utarbetade analysen som ett kvalificerat faktaunderlag för den behöriga kommitténs beslutsfattande, samt för att bedöma det första anbudsförfarandet. I analysen drogs slutsatsen att det enda sättet att avyttra konkursboet så att fordringarna som fanns registrerade hos förvaltaren (fordringar som uppstod före konkursen) åtminstone återbetalades till viss del, var att sälja företaget som en pågående affärsverksamhet. Andra alternativ skulle inte bara leda till att fordringar som uppstod före konkursen inte återbetalades, utan skulle även ge upphov till ytterligare betydande kostnader som skulle återbetalas enligt önskemål, t.ex. fordringar gentemot konkursboet som i slutändan inte heller skulle återbetalas. De andra alternativen skulle följaktligen resultera i obetalda fordringar (efter konkursen) utöver fordringar som uppstod före konkursen som inte heller skulle återbetalas.

(63) Slovakien upprepar sin ståndpunkt ([56]) om att de offentliga borgenärernas agerande låg i linje med principen om en borgenär i en marknadsekonomi eftersom de enskilda medlemmarna i borgenärskommittén och de prioriterade borgenärerna, såväl de privata som de offentliga, ansåg att återbetalningsandelen otvivelaktigt skulle bli högre om förvaltaren fick i uppgift att fortsätta NCHZ:s affärsverksamhet. Slovakien anger att den slovakiska konkurslagstiftningen inte uttryckligen gör åtskillnad mellan privata och offentliga borgenärer och inte behandlar dem olika vid ett konkursförfarande.

(64) Slovakien gör vidare åtskillnad mellan olika typer av fordringar i ett konkursförfarande som man delar in i två olika kategorier: fordringar som uppkommer innan ett företag försätts i konkurs och som har registrerats hos konkursförvaltaren (*anspråk före konkursen*) och de som uppkommer efter en konkurs (*anspråk efter konkursen*). Fordringar som uppkommer efter en konkurs är i) fordringar mot konkursboet (*pohľadávky proti podstate*) eller ii) fordringar som uppkommer genom företagets verksamhet (*pohľadávky proti podstate*).

(65) Fordringarna mot konkursboet är fordringar som uppkommer i samband med förvaltningen och likvidationen av konkurstillgångarna, däribland förvaltarens avgift. De omfattar även skatter, utgifter, avgifter, sjuk- och socialförsäkringspremier, löner och andra personalkostnader och förvaltarens ersättning. I det fall där förvaltaren driver företaget betraktas dessa fordringar som fordringar som uppkommer genom driften av företagsverksamheten. Fordringarna mot konkursboet återbetalas genom likvidationsförfarandet, före fordringarna som uppstod före konkursen.

(66) Fordringarna som uppkommer genom driften av företagsverksamheten uppstår i samband med att företagets drift fortsätter efter att företaget försatts i konkurs. Fordringarna, som uppkommer till följd av driften, återbetalas genom intäkter som genereras genom företagets verksamhet. Om intäkterna inte är tillräckligt stora för att återbetala fordringar som uppkommit till följd av den fortsatta driften, efter att driften har upphört, ska de återbetalas på samma sätt som anspråk gentemot konkursboet, nämligen genom likvidationsförfarandet.

(67) Fordringar som uppkommer efter konkursen (både fordringar mot konkursboet och fordringar som uppkommer i samband med den fortsatta driften) återbetalas därmed före fordringarna som uppstod före konkursen. Slovakien anger att fordringar som uppkommer efter konkursen därför måste återbetalas helt innan fordringar som uppkommer före konkursen betalas utifrån intäktsplanen.

4. **BEDÖMNING AV ÅTGÄRDEN**

4.1 **Förekomst av statligt stöd**

(68) Enligt artikel 107.1 i EUF-fördraget är stöd som ges av en medlemsstat eller med hjälp av statliga medel, av vilket slag det än är, som snedvrider eller hotar att snedvrida konkurrensen genom att gynna vissa företag eller viss produktion, oförenligt med den inre marknaden i den utsträckning det påverkar handeln hos medlemsstaterna. Dessa villkor är kumulativa. Om ett av dessa villkor inte uppfylls klassificeras inte åtgärden ifråga som statligt stöd i den mening som avses i artikel 107.1 i EUF-fördraget.

(69) För att en åtgärd ska klassificeras som stöd i den mening som avses i denna bestämmelse måste därför följande kumulativa villkor vara uppfyllda: i) åtgärden måste tillskrivas staten och finansieras med statliga medel; ii) åtgärden måste medföra en fördel för mottagaren; iii) fördelen måste vara selektiv, och iv) åtgärden måste snedvrida eller riskera att snedvrida konkurrensen och påverka handeln mellan medlemsstaterna.

([56]) Skrivelse från Slovakien av den 14 februari 2020.

(70) När det gäller omständigheterna i det förevarande fallet bör bedömningen begränsas till villkoren gällande tillskrivning och ekonomisk fördel då åtgärden, om något av dessa element saknas, inte kommer att utgöra statligt stöd utan att det kommer att behövas bedömas huruvida de andra kriterierna i artikel 107.1 i EUF-fördraget uppfylls.

4.2 **Orsakssamband**

(71) Som beskrivs utförligare i skälen (23)–(45) hade förvaltaren inte längre någon rättslig skyldighet att fortsätta driva företaget efter att lagen om strategiska företag upphörde att omfatta NCHZ den 31 december 2010. Då kostnaderna för att driva NCHZ:s verksamhet vidare i konkurs överskred intäkterna från verksamheten, informerade förvaltaren, i enlighet med konkurslagen, den behöriga kommittén (läs mer om dess sammansättning i skälen (18)–(22)) om situationen och lämnade in en instruktion till den behöriga kommittén för godkännande som ålade förvaltaren att fortsätta NCHZ:s verksamhet.

(72) Vid ett gemensamt möte den 26 januari 2011 mellan borgenärskommittén och de prioriterade borgenärerna, godkände samtliga borgenärer i borgenärskommittén, såväl offentliga som privata, instruktionen som ålade förvaltaren att fortsätta NCHZ:s verksamhet, och alla prioriterade borgenärer som närvarade vid mötet, såväl offentliga som privata, uttryckte sig positivt till godkännandet av instruktionen (se skäl 38). Mötesprotokollet från mötet den 26 januari 2011, som kommissionen har granskat, bekräftar att var och en av de prioriterade borgenärerna lämnade sina synpunkter enskilt vid mötet. Även om lagstiftningen endast krävde att en majoritet av medlemmarna i borgenärskommittén skulle stödja förslaget, var det ingen av medlemmarna som avvisade instruktionen till förvaltaren. Ingen prioriterad borgenär uttalade sig mot godkännandet av en sådan instruktion. Det kunde därmed fastslås att beslutet som fattades av borgenärerna i borgenärskommittén var enhälligt.

(73) Som beskrivs i skäl 20 kunde det inte fastställas att de privata borgenärerna i borgenärskommittén, med undantag för INVEST-KREDIT, s.r.o., skulle ha några kapitalbindningar till NCHZ:s ägare.

(74) Det fastslogs vidare att inga (varken offentliga eller privata) oprioriterade borgenärer invände i konkursdomstolen mot borgenärskommitténs beslut om att fortsätta NCHZ:s verksamhet (se skäl 40), trots att de hade rätt att göra det.

(75) Genom beslut av den 17 februari 2011 godkände konkursdomstolen, i egenskap av medlem i den behöriga kommittén, instruktionen till förvaltaren, utan några väsentliga ändringar ([57]), och som därmed blev bindande för förvaltaren i enlighet med § 83.4 i konkurslagen.

(76) NCHZ:s fortsatta verksamhet efter att lagen om strategiska företag upphörde baserades därmed på den behöriga kommitténs beslut, som bestod av borgenärskommittén (huvudsakligen privata företag), de prioriterade borgenärernas (huvudsakligen offentliga organ) och konkursdomstolen.

(77) Det framgår att såväl borgenärskommitténs och de prioriterade borgenärernas ställningstaganden den 26 januari 2011 (utan konkursdomstolens inblandning den 26 januari 2011) och konkursdomstolens beslut av den 17 februari 2011 var relevanta med avseende på godkännandet av instruktionen för konkursförvaltaren. Tillsammans utgjorde de nämligen den behöriga kommitténs beslut som gemensamt instruerade förvaltaren att fortsätta NCHZ:s verksamhet.

(78) Kommissionen anser att den behöriga kommittén som agerade i egenskap av en kollektiv enhet (däribland konkursdomstolen), beslutade om instruktionen för förvaltaren att fortsätta NCHZ:s verksamhet, i motsats till uppfattningen om att beslutet enbart kom från domstolen i Trenčín (argument som framförts av SRS och AlzChem), eller att instruktionen kom från borgenärernas beslut (argument som framförts av Fortischem). Det slutgiltiga beslutet från konkursdomstolen kom den 17 februari 2011, efter att andra behöriga medlemmar i kommittén hade gett sina synpunkter på instruktionen, i enlighet med förfarandet som föreskrivs i konkurslagen (se skäl 42), men mot bakgrund av fallets specifika omständigheter, där samtliga övriga medlemmar i den behöriga kommittén godkände instruktionen för förvaltaren, fanns det inga skäl för att konkursdomstolen skulle avvisa godkännandet av den föreslagna instruktionen.

([57]) Kommissionen granskade domstolsbeslutet från den 17 februari 2011 och fann att den enda ändringen som förekom inte var väsentlig, och att det handlade om en korrigering av en hänvisning till en specifik rättslig bestämmelse.

(79) Vad gäller vissa borgenärers eventuella vetorätt, visade det sig vid det formella granskningsförfarandet att inga andra medlemmar ur borgenärskommittén och inga prioriterade borgenärer hade någon vetorätt enligt konkurslagen. AlzChems påståenden om att det skulle finnas en vetorätt visade sig vara ogrundade då det inte inkom några bevis på att de fanns. Tvärtom framgår det tydligt av andra berörda parters synpunkter att ingen enskild prioriterad borgenär, offentlig som privat, hade kunnat blockera godkännandet av instruktionen för förvaltaren på egen hand.

(80) Enligt avsnitt 83.4 i konkurslagen är konkursförvaltaren bunden av domstolsbeslutet (se skäl 42). I en situation där konkursdomstolen är medlem av den behöriga kommittén, innebär detta att konkursförvaltaren inte är bunden av borgenärernas beslut (varken borgenärskommitténs eller de prioriterade borgenärernas) vad gäller instruktionen för konkursförvaltaren, utan är enbart bunden av konkursdomstolens beslut. Domstolen är dessutom inte bunden av enskilda prioriterade borgenärers avvikande synpunkter när den utfärdar sitt beslut, och är inte heller skyldig att följa dessa; den kan godkänna den inlämnade instruktionen, även om det finns sådana meningsskiljaktigheter, så länge som instruktionen överensstämmer med de berörda borgenärernas legitima intressen (skäl 42). Det framgår att även om en eller flera av de prioriterade borgenärerna hade motsatt sig beslutet att godkänna instruktionen för konkursförvaltaren i den föreslagna ordalydelsen, så hade det inte automatiskt inneburit att en sådan instruktion inte hade kunnat godkännas. Följaktligen kunde inte enskilda prioriterade borgenärer lägga in något veto mot godkännandet av instruktionen, dvs. blockera instruktionen enbart genom att motsätta sig det föreslagna godkännandet.

(81) I synnerhet har det inte kunnat bekräftas att prioriterade borgenärers vetorätt härledas från det faktum att alla prioriterade borgenärer var inblandade i beslutsfattandet. Rätten för varje prioriterad borgenär, med fordringar som uppkommit före konkursen, att uttrycka sin synpunkt och att delta i beslutsfattandet, kan inte göra någon vetorätt gällande, såvida det inte finns en bestämmelse för det ändamålet. Det stämmer att de prioriterade borgenärerna, till skillnad från borgenärskommittén, som var en kollektiv vald enhet (se skälen (18) och (20)) inte var representerade i någon kollektiv enhet, utan varje prioriterad borgenär utgjorde en del av den behöriga kommittén som en självständig enhet med avseende på varje separat konkursbo (se skäl 21). Till skillnad från vad AlzChem lägger fram (se skäl 46) innebär dock inte det faktum att varje prioriterad borgenär var medlem av den behöriga kommittén automatiskt att de kunde blockera den behöriga kommitténs beslut. Med andra ord kan inte prioriterade borgenärers vetorätt grunda sig på det faktum att de var medlemmar av den behöriga kommittén.

(82) Dessutom granskade kommissionen AlzChems påstående om att prioriterade borgenärer har vetorätt genom konkurslagen genom sin systematiska tolkning av lagen. Paragraferna i konkurslagen som AlzChem hänvisar till för att motivera sitt påstående redogör för prioriterade borgenärers rättigheter vid ett konkursförfarande. De föreskriver inte någon vetorätt i sig.

(83) Borgenärskommitténs beslut fattades av en majoritet och de prioriterade borgenärerna lade fram sina synpunkter enskilt utan att ha någon vetorätt. Trots möjligheten att avvisa NCHZ:s fortsatta verksamhet (som i fallet med borgenärskommitténs medlemmar) eller möjligheten att uttrycka sin invändning mot en sådan instruktion (som i fallet med de prioriterade borgenärerna) hade därför inget statligt organ kunnat tvinga igenom sitt intresse av att stoppa ytterligare ansamling av skulder, om ett sådant intresse hade funnits.

(84) Det framgår att varken offentliga eller privata borgenärer hade någon rätt att lägga in något veto mot att NCHZ:s verksamhet fortsatte under den andra konkursperioden. Beslutet att fortsätta NCHZ:s verksamhet fattades av den behöriga kommittén i egenskap av en kollektiv enhet, och ingen enskild privat eller offentlig borgenär i egenskap av medlem av den behöriga kommittén hade på egen hand kunnat blockera beslutet att fortsätta NCHZ:s verksamhet.

(85) Sammanfattningsvis måste AlzChems argument om att beslutet om att fortsätta NCHZ:s verksamhet kan tillskrivas Slovakien på grund av att de fyra statligt ägda prioriterade borgenärerna valde att inte utöva sin vetorätt, avvisas.

(86) Det påstods även att beslutet om att fortsätta NCHZ:s verksamhet kan tillskrivas Slovakien på grund av att beslutet bekräftades och gjordes bindande av domstolen i Trenčín i februari 2011. Även om det i princip inte kan uteslutas att en åtgärd kan betraktas som ett beslut som kan tillskrivas staten i den mening som avses i artikel 107.1 EUF-fördraget på grund av ett beslut från en nationell domstol ([58]), gör de specifika omständigheterna för konkursdomstolens inblandning i det förevarande fallet så som de bedömts i skälen (88) till (92), att det skiljer sig åt från fall där ansvar har kunnat tillskrivas baserat på ett beslut från en nationell domstol.

(87) Det formella granskningsförfarandet visade att konkursdomstolen i februari 2011 agerade i egenskap av medlem av den behöriga kommittén i en roll som definieras tydligt i konkurslagen. Kommissionen undersökte därmed konkursdomstolens roll som medlem av den behöriga kommittén enligt § 83.4 i konkurslagen.

(88) Konkursdomstolen befann sig i en unik ställning som medlem av den kollektiva enheten som beslutade om NCHZ:s fortsatta verksamhet. Domstolen agerade inte i egenskap av ett dömande organ som parterna vänder sig till för att få ett avgörande beslut, i stället var dess roll att säkerställa att instruktionen till förvaltaren överensstämde med de berörda borgenärernas ståndpunkter och legitima intressen (se skälen 42 och 43). Detta ligger i linje med den allmänna roll som en konkursdomstol spelar vid ett konkursförfarande, vilket är att agera i syfte att uppnå högsta möjliga återbetalningsgrad för borgenärerna (se skäl 19).

(89) När instruktionen för konkursförvaltaren presenteras för konkursdomstolen för godkännande, kan konkursdomstolen, så som anförs i skäl 42, antingen godkänna instruktionen eller besluta om att gå vidare med ett beslut. Samma avsnitt anger att när konkursdomstolen utfärdar sitt domstolsbeslut, beaktar den de berörda borgenärernas legitima intressen och deras redogörelser, samt redogörelserna från andra medlemmar ur den behöriga kommittén.

(90) Som beskrivs i skäl 43 undersökte konkursdomstolen den föreslagna instruktionen för konkursförvaltaren med hänsyn till de berörda borgenärernas legitima intressen och deras uttalanden samt redogörelser från andra medlemmar ur den behöriga kommittén. Detta innebar att konkursdomstolen tog hänsyn till uttalandena från borgenärskommittén, samt alla enskilda prioriterade borgenärer (däribland alla offentliga prioriterade borgenärer), samt innehållet i den ekonomiska analysen, i vilken det framkom att alternativet att upphöra med NCHZ:s verksamhet föreföll vara det minst fördelaktiga alternativet med avseende på möjligheten att få borgenärernas skulder återbetalda med tanke på kostnaderna som skulle uppstå i samband med ett upphörande av verksamheten.

(91) Även om domstolsbeslutet gjorde instruktionen bindande för konkursförvaltaren, fanns det mot bakgrund av fallets specifika omständigheter ingen motivering för konkursdomstolen att avvisa den föreslagna instruktionen. I en situation där alla borgenärer, varav majoriteten är privata, uttryckligen beslutar att det ligger i deras ekonomiska intresse att ge det konkursdrabbade företaget möjlighet att fortsätta sin verksamhet, går det inte att tillskriva staten ansvaret för deras beslut enbart på grund av att konkursdomstolen sedan bekräftar beslutet och gör det bindande.

(92) Konkursdomstolens beslut visar på att beslutet att fortsätta NCHZ:s verksamhet låg i borgenärernas bästa intresse. I detta avseende hade domstolen samma ståndpunkt som övriga medlemmar ur den behöriga kommittén, såväl offentliga som privata och prioriterade som oprioriterade, samt instämde med förslaget som konkursförvaltaren lämnade in, och ingen av dessa aktörer uttryckte någon annan åsikt som föreslog att NCHZ:s verksamhet skulle upphöra. Enligt rättspraxis syftar artikel 107.1 i EUF-fördraget på ”medlemsstaternas beslut varigenom dessa för att genomföra sina egna ekonomiska och sociala mål genom ensidiga och självständiga beslut ger företag eller andra rättssubjekt tillgång till medel eller fördelar som ska främja förverkligandet av de eftersträvade ekonomiska eller sociala målen ([59])." I detta avseende finns det inga indikationer i det aktuella ärendet på att konkursdomstolen agerade för att ta tillvara på andra intressen än de berörda borgenärerna, och att den inte agerade i linje med det som borgenärerna och konkursförvaltaren ansåg vara den mest lönsamma och rationella lösningen.

([58]) Se i detta avseende domstolens domar av den 26 oktober 2016, DEI och kommissionen/Alouminion tis Ellados, C-590/14 P, EU:C:2016:797, punkterna 59, 77 och 81, och av den 3 mars 2016, Simet/kommissionen, T-15/14, EU:T:2016:124, punkterna 38, 44 och 45.

([59]) Domstolens dom av den 27 mars 1980, Amministrazione delle finanze dello Stato/Denkavit italiana, EU:C:1980:100, punkt 31; domen av den 5 april 2006, Deutsche Bahn/kommissionen, T-351/02, EU:T:2006:104, punkt 100.

(93) Beslutet från den behöriga kommittén (som konkursdomstolen var medlem av) om att fortsätta NCHZ:s verksamhet efter att lagen om strategiska företag upphörde att gälla, kan följaktligen inte tillskrivas staten med hänsyn till frånvaron av vetorätt hos de offentliga borgenärerna och den särskilda roll som konkursdomstolen spelade.

(94) Vidare finns det inget som tyder på att staten skulle ha försökt påverka de privata borgenärernas beslutsfattande. Som tribunalen har bekräftat ([60]), har det inte kunnat påvisas att det fanns något politiskt stöd för NCHZ i januari 2011 och att de berörda borgenärerna antog att det fanns ett sådant stöd. I synnerhet drogs slutsatsen att det faktum att den nya slovakiska regeringen, som satt vid makten i januari 2011, underlät att upphäva lagen om strategiska företag, inte kunde tolkas som en indikation på att regeringen hade ett politiskt stöd för NCHZ. Även om det hade funnits ett politiskt stöd 2009–2010 (på grund av lagen om strategiska företag) och senare under 2013, innebär detta inte att det fanns ett politiskt stöd i januari 2011.

(95) I förevarande fall framgår det av konkursdomstolens beslut av den 17 februari 2011 (se skäl 43), som kommissionen granskade, att skälen som motiverade konkursdomstolen att godkänna instruktionen till konkursförvaltaren var de följande: i) det faktum att borgenärskommittén enhälligt och utan invändningar antog ett beslut med instruktion till förvaltaren att fortsätta NCHZ:s verksamhet och att alla de sex prioriterade borgenärerna var positiva till instruktionen, ii) att det framgår av den ekonomiska analysen (se skäl 29), som förvaltaren utarbetade, att alternativet att upphöra med NCHZ:s verksamhet skulle ha varit det minst fördelaktiga för återbetalningen av borgenärernas fordringar med tanke på kostnaderna i samband med en nedläggning av verksamheten, iii) avsaknaden av avvikelser eller oförenlighet mellan den föreslagna instruktionen och de berörda borgenärernas legitima intresse. Konkursdomstolen undersökte därför om instruktionen i sin helhet överensstämde med de berörda borgenärernas legitima intresse, utan att beakta varje enskild borgenärs individuella situation, eller bedöma påverkan på den avvisade fordran från REDQUEST LIMITED.

(96) Enligt konkurslagen hade konkursdomstolen i princip möjlighet att avvisa den föreslagna instruktionen för konkursförvaltaren. Beroende på de berörda borgenärernas enskilda faktiska situation och legitima intressen, samt uttalanden från dessa borgenärers och andra medlemmar ur den behöriga kommittén, hade nämligen konkursdomstolen möjlighet att välja att inte godkänna instruktionen, utan själv bestämma hur fallet skulle fortskrida. I en situation där alla borgenärer som representerades i den behöriga kommittén ansåg att det låg i deras bästa ekonomiska intresse att låta NCHZ:s verksamhet fortgå och som uttryckte sig positiva till detta, och där konkursförvaltaren var av samma åsikt, innebär dock inte att ansvaret för beslutet kan tillskrivas staten enbart för att domstolen är av samma åsikt och för att konkursdomstolens domstolsbeslut är bindande. Det finns ett flertal bevis för detta i det förevarande fallet, däribland de positiva ståndpunkterna från alla övriga berörda aktörer, att alternativet att fortsätta NCHZ:s verksamhet ansågs av borgenärerna ligga i deras bästa intresse och det är tydligt att konkursdomstolen, i sin rollutövning, var tvungen att agera i NCHZ-borgenärernas intresse. Det finns ingen som helst indikation på att konkursdomstolen drevs av någon målsättning från slovakiska staten när den antog sitt beslut.

(97) Därför drar kommissionen slutsatsen att den behöriga kommitténs beslut under NCHZ:s andra konkursperiod inte kan betraktas som ett beslut som kan tillskrivas staten i den mening som avses i artikel 107.1 i EUF-fördraget. Även om ett av de kumulativa villkoren för att konstatera att statligt stöd har förekommit saknas, granskade kommissionen ändå huruvida åtgärden ifråga gav NCHZ en ekonomisk fördel som företaget inte skulle ha fått på annat sätt under marknadsmässiga villkor, enligt beskrivningen nedan.

4.3 **Ekonomisk fördel**

(98) Ekonomiska transaktioner som genomförs av offentliga organ (även offentliga bolag) ger i allmänhet inte deras motparter någon fördel och utgör därför inte stöd, om de genomförs enligt normala marknadsvillkor ([61]).

([60]) Se tribunalens dom av den 13 december 2018 AlzChem AG/kommissionen, T-284/15, EU:T:2018:950, punkterna 129, 130, 134 och 142.

([61]) Se punkt 74 i kommissionens tillkännagivande nr 2016/C 262/01 om begreppet statligt stöd som avses i artikel 107.1 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUT C 262, 19.7.2016, s. 1).

(99) För att avgöra huruvida en transaktion genomförs i enlighet med normala marknadsvillkor måste ett offentligt organs agerande jämföras med en hypotetisk privat, ekonomisk aktörs agerande i en liknande situation (det så kallade kriteriet om en marknadsekonomisk aktör). Unionsdomstolarna har utarbetat särskilda typer av kriteriet om en marknadsekonomisk aktör för olika typer av ekonomiska transaktioner, särskilt ”privat fordringsägare”-kriteriet vid transaktioner som inbegriper skulder ([62]), och ”principen om en investerare i en marknadsekonomi” för att identifiera förekomsten av en ekonomisk fördel vid investeringar på börsen ([63]).

(100) Med tanke på att det i det föreliggande fallet fanns offentliga borgenärer inblandade i beslutsfattandet om att fortsätta NCHZ:s verksamhet men inget statligt aktieinnehav i företaget fokuserar kommissionens bedömning på transaktionen utifrån en hypotetisk försiktig, privat borgenärs perspektiv ([64]).

(101) Kommissionen granskade den ekonomiska analysen som förvaltaren utarbetade och som borgenärerna och konkursdomstolen hade tillgång till och granskade när beslutet togs (se skälen (33)–(36)). I analysen identifieras flera möjliga scenarion och kostnader och intäkter jämförs utifrån NCHZ-borgenärernas perspektiv. I synnerhet anges det i analysen att ett upphörande av NCHZ:s verksamhet skulle ha lett till avsevärda kostnader på mer än 48 miljoner euro totalt. Merparten av kostnaderna var relaterade till nedläggning och miljösanering av kemikalieproduktionsanläggningarna (cirka 37,3 miljoner euro) samt personalkostnader (10,5 miljoner euro om alla lagstadgade skyldigheter uppfylldes). Samtidigt sades de förväntade intäkterna från en försäljning av enskilda tillgångar uppgå till runt 47–52 miljoner euro (utan beaktande av de ytterligare kostnaderna för nedmontering och bortforsling av utrustning i beräkningen).

(102) Då de utestående (offentliga och privata) skulderna som uppstod i samband med driften av NCHZ under konkursförfarandena (cirka 16 miljoner euro i mitten av december 2010, mot slutet av den första konkursperioden) prioriterades, framgår det att inga av fordringarna som uppkom före konkursen skulle ha kunnat betalas tillbaka om NCHZ:s verksamhet hade upphört. Enligt analysen var det sannolikt att en försäljning av företaget som en pågående verksamhet innebar att fordringarna som uppstod före konkursen betalades tillbaka i högre grad jämfört med ett scenario där NCHZ:s verksamhet upphörde, vilket skulle leda till avsevärda ytterligare kostnader för att stänga ned driften av NCHZ, och att det skulle bli problematiskt, om inte omöjligt, att återuppta driften då en del av den tekniska utrustningen skulle skadas oåterkalleligt om driften upphörde (se skälen (34) och (36)).

(103) I analysen bedömdes även tredje parters intressen att delta i anbudsföranden för NCHZ. Under det första anbudsförfarandet lämnade endast en av sju intresserade köpare (företaget M-ENERGO, s.r.o.) ett erbjudande på 2 miljoner euro. Konkursförvaltaren fann att det inte framgick tydligt huruvida det andra anbudsförfarandet skulle locka fler intresserade köpare. Sammanfattningsvis drogs slutsatsen i analysen att det låg i borgenärernas intresse att fortsätta driften av NCHZ och sälja företaget som en pågående verksamhet.

(104) Kommissionen granskade innehållet i NCHZ-ledningens presentation närmare (se skäl 29 och följande) som även fanns tillgänglig för borgenärerna och konkursdomstolen när beslutet togs. I presentationen ansåg man att det förväntade verkliga värdet av företagets tillgångar vid ett upphörande av driften endast skulle uppgå till 15,5 miljoner euro, vilket skulle göra ett upphörande av NCHZ:s verksamhet till ett mindre attraktivt alternativ för borgenärerna. Vidare hävdas det i presentationen att företaget kunde säljas efter att ha genomgått vissa omstruktureringsåtgärder som skulle antas (såsom uppsägning av personal). Sammanfattningsvis drog man i presentationen slutsatsen att det bästa alternativet för borgenärerna ur ekonomisk synpunkt skulle vara om NCHZ såldes som en pågående verksamhet.

([62]) Domstolens dom av den 22 november 2007, Spanien/kommissionen, C-525/04 P, EU:C:2007:698, punkterna 59-60; domstolens dom av den 24 januari 2013, Frucona/kommissionen, C-73/11 P, EU:C:2013:32, punkt 72; domstolens dom av den 29 juni 1999, DMTransport, C-256/97, EU:C:1999:332, punkt 30.

([63]) Se även domstolens dom av den 21 mars 1990, Belgien/kommissionen (Tubemeuse), C-142/87, EU:C:1990:125, punkt 29; domstolens dom av den 21 mars 1991, Italien/kommissionen (ALFA Romeo), C-305/89, EU: C:1991:142, punkterna 18 och 19; tribunalens dom av den 30 april 1998, Cityflyer Express/kommissionen, T-16/96, EU: T:1998:78, punkt 51; tribunalens dom av den 21 januari 1999, Neue Maxhütte Stahlwerke och Lech-Stahlwerke/kommissionen, de förenade målen T-129/95, T-2/96 och T-97/96, EU:T:1999:7, punkt 104; tribunalens dom av den 6 mars 2003, Landesbank Girozentrale och Land Nordrhein-Westfalen/kommissionen, de förenade målen T-228/99 och T-233/99, EU: T:2003:57, punkt 208.

([64]) Domstolens dom av den 20 september 2017 kommissionen/Frucona Košice, C-300/16 P, EU:C:2017:706, punkt 28.

(105) Förslaget om en fortsatt drift som baserades på de dokumenten godkändes sedan av samtliga borgenärer i den behöriga kommittén, såväl offentliga som privata, och prioriterade som oprioriterade.

(106) Mot bakgrund av ovanstående anser kommissionen att den ekonomiska analysen tillsammans med ledningens presentation beaktades vederbörligen och att de utgjorde en giltig grund för borgenärernas och konkursdomstolens beslutsfattande.

4.3.1 *Gemensamma överväganden*

(107) Som framgår av tabell 1 (se skäl 24) var de offentliga borgenärer som hade de största fordringarna som uppkom efter konkursen Socialförsäkringsbolaget (*Sociálna poisťovňa*) och Allmänna sjukförsäkringsbolaget (*Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s.*). Som beskrivs i skäl 44 ingick de inte i den behöriga kommittén som fattade beslutet om NCHZ:s fortsatta drift. Därför hade de ingen möjlighet att direkt påverka beslutsprocessen och kunde inte förhindra att NCHZ:s verksamhet fortsatte.

(108) Den djupgående undersökningen visade vidare att endast två offentliga borgenärer av de fyra offentliga prioriterade borgenärerna som ingick i den behöriga kommittén (se skäl 21) berördes direkt av hotet om att skulderna som NCHZ var skyldigt dem skulle öka under en fortsatt drift, nämligen Miljöfonden och Nováky stad. I synnerhet fastställdes det att Slovakiska Garanti- och utvecklingsbanken och Nationella fastighetsfonden inte omfattades av någon risk för att fordringarna skulle öka vid en fortsatt drift av NCHZ under konkursperioden.

(109) I detta avseende fann tribunalen att det inledande beslutet inte visade att *den ekonomiska analysen gav upphov till frågor om en möjlig ökning av borgenärernas fordringar om NCHZ:s verksamhet skulle fortsätta under den andra konkursperioden* ([65]). Därför var det inte tydligt hur kommissionens granskning av den ekonomiska analysen mot bakgrund av ”privat fordringsägare”-kriteriet var kopplat till innehållet i skäl 110 i det inledande beslutet, vilket innehöll bedömningen av hotet om att de offentliga borgenärernas fordringar skulle öka gentemot NCHZ under företagets fortsatta drift ([66]). Härav följer att den ekonomiska analysen, och även underförstått ledningens presentation, behöver granskas i förhållande till ”privat fordringsägare”-kriteriet och den rationella aspekten av borgenärernas beslut då de visste att deras fordringar skulle öka i belopp.

(110) Tribunalen framhöll även att bedömningen av risken för att fordringarna skulle öka måste göras för den tidpunkt som är relevant, dvs. den period under vilken åtgärderna vidtogs och att inga bedömningar ska utgå från en situation som inträffar senare ([67]). Enligt tribunalen var inte *analysen av risknivån för en ökning av fordringarna som uppkommit vid tiden för borgenärernas beslut vid mötet den 26 januari 2011, tydlig i det bestridda beslutet* ([68]).

(111) De två offentliga borgenärer som riskerade ökade fordringar var Miljöfonden och Nováky stad (se skäl 24). Merparten av de ytterligare fordringarna som uppstod under den andra konkursperioden hade ingen direkt koppling till NCHZ:s drift under den andra konkursperioden, utan till den första konkursperioden (se skäl 130) och följande samt skäl 141 och följande). Dessutom måste såväl Nováky stad och Miljöfonden ha haft möjligheten att förutse ackumuleringen av ytterligare fordringar när beslutet fattades. Dessa utgjordes av skatter och avgifter och därför hade beloppet enkelt kunnat beräknas mot bakgrund av att det handlade om återkommande årliga betalningar. Därför måste dessa borgenärer ha haft kännedom om risken för en ökning av fordringarna gentemot NCHZ då de fattade beslutet om att fortsätta NCHZ:s drift den 26 januari 2011. I synnerhet kunde de härleda riskgraden från ledningens presentation i vilken det lades fram en uppskattning av hur mycket intäkterna för Nováky stad och staten skulle minska om NCHZ upphörde med sin verksamhet (se skäl 32 och som kunde tolkas

([65]) Se tribunalens dom av den 13 december 2018, AlzChem AG/kommissionen, T-284/15, EU:T:2018:950, punkterna 216–217.
([66]) Se tribunalens dom av den 13 december 2018, AlzChem AG/kommissionen, T-284/15, EU:T:2018:950, punkterna 216–217.
([67]) Se tribunalens dom av den 13 december 2018, AlzChem AG/kommissionen, T-284/15, EU:T:2018:950, punkt 218.
([68]) Se tribunalens dom av den 13 december 2018, AlzChem AG/kommissionen, T-284/15, EU:T:2018:950, punkt 221. Med ”det bestridda beslutet” avses ”det inledande beslutet” såsom det används i det aktuella beslutet.

som att de gav en indikation på vilka ytterligare fordringar (och hur stort belopp) som skulle uppstå för Nováky stad och Miljöfonden om NCHZ skulle fortsätta sin verksamhet. På samma sätt kunde de inte vara omedvetna om att de ytterligare fordringarna skulle ha en begränsad omfattning jämfört med den sannolika möjligheten att förlora alla sina fordringar som uppkommit före konkursen vid en likvidation. Båda borgenärer måste ha varit medvetna om förmånsbehandlingen som dessa ytterligare fordringar (dvs. efter konkursen) skulle omfattas av. Därför utgjorde den ekonomiska analysen tillsammans med ledningens presentation en giltig grund för deras beslutsfattande.

(112) Som förklaras i skäl 19 bestod borgenärskommittén av en offentlig och fyra privata oprioriterade borgenärer, alla var oprioriterade borgenärer vilkas fordringar uppkommit före konkursen, och alla visade sitt stöd för förslaget att fortsätta driften. Som förklaras vidare i skäl 37 var medlemmarna i borgenärskommittén enligt konkurslagen skyldiga att agera i alla oprioriterade borgenärers gemensamma intresse. Detta innebär att de var skyldiga att agera i intresset för alla oprioriterade borgenärer vilkas fordringar uppkommit före konkursen enbart i intresset för de som ingick i borgenärskommittén. I brist på bevis för motsatsen kan det därför fastställas att beslutet om att fortsätta driften av NCHZ under den andra konkursperioden låg i intresset för de oprioriterade borgenärerna vilkas fordringar uppkommit före konkursen.

(113) I detta avseende behövs det påminnas om att tribunalen avvisade AlzChem AG:s påstående om att de offentliga borgenärernas röst i den relevanta kommittén påverkade de privata borgenärerna som är medlemmar av den kommittén. Tribunalen noterade att AlzChem AG inte tillhandahåller några bevis som stöder dess påstående och att privata borgenärer måste antas ha agerat i enlighet med sina intressen ([69]).

4.3.2 *Avsaknad av ekonomisk fördel för var och en av NCHZ:s offentliga borgenärer*

(114) Kommissionen har genomfört separata bedömningar för var och en av de offentliga borgenärerna som ingick i den behöriga kommittén (se skäl 21) och deras individuella situation och huruvida deras beteende uppfyllde ”privat fordringsägare”-kriteriet. Tribunalen framhöll att de offentliga borgenärernas enskilda situation behöver undersökas vid tillämpningen av ”privat fordringsägare”-kriteriet och att deras särskilda egenskaper bör tas hänsyn till, särskilt baserat på deras status som borgenärer med prioriterade fordringar eller oprioriterade fordringar och att de offentliga borgenärerna inte bör betraktas som en enskild enhet ([70]). Dessutom pekade tribunalen på behovet av att ta hänsyn till hur en privat borgenär hade gjort i en situation som så långt som möjligt liknar den som en offentlig borgenär befinner sig i och som strävar efter att få betalt för de belopp som en gäldenär är skyldig den.

(115) Kommissionen bedömer inte situationen för de offentliga borgenärer som inte ingick i den behöriga kommittén, särskilt Socialförsäkringsbolaget och Allmänna sjukförsäkringsbolaget som var de offentliga borgenärerna som hade de största fordringarna som uppkom vid konkursförfarandet (se tabell 1, skäl 24). Dessa borgenärer kunde inte ingripa direkt i beslutsprocessen om att fortsätta NCHZ:s verksamhet och därför inte hade någon direkt talan ifråga om beslutet om NCHZ:s fortsatta drift (se skäl 44). I detta avseende avvisade tribunalen AlzChems påståenden om att i) Socialförsäkringsbolaget kunde och borde ha ingripit vid konkursdomstolen för att invända mot den fortsatta driften av NCHZ och att ii) det faktum att företaget hade tillgått alla medel som fanns till deras förfogande för att

([69]) Tribunalens dom av den 13 december 2018, AlzChem AG/kommissionen, T-284/15, EU:T:2018:950, punkt 143.

([70]) Tribunalens dom av den 13 december 2018 AlzChem AG/kommissionen, T-284/15, EU:T:2018:950, punkterna 188, 190 och 192 (se utdrag nedan). Se även tribunalens dom av den 11 juli 2002, HAMSA/kommissionen, T-152/99, EU:T:2002:188, punkterna 166–172; tribunalens dom av den 17 maj 2011, Buczek Automotive/kommissionen, T-1/08, EU:T:2011:216, punkt 84.
Tribunalen konstaterade följande: ”Det följer således av domen av den 11 juli 2002, HAMSA/kommissionen (T-152/99, EU:T:2002:188), särskilt punkterna 166–172, att unionsdomstolen ansåg att det skulle ske en individuell prövning av situationen för varje offentlig fordringsägare, bland annat med beaktande av huruvida fordringarna var oprioriterade eller förenade med förmånsrätt, för att avgöra om det val fordringsägarna gjort gick utöver vad som var motiverat av affärsmässiga hänsyn eller om det kunde tillskrivas en önskan att lämna det berörda företaget en fördel. Härav följer att unionsdomstolen ansåg att de offentliga fordringsägarna inte skulle anses utgöra en enda enhet, utan att de särskilda förhållanden som gällde för var och en av dem skulle beaktas.” ”Det ska slutligen påpekas att överväganden i domen av den 11 juli 2002, HAMSA/kommissionen (T-152/99, EU:T:2002:188, punkterna 168 och 170) upprepats i domen av den 17 maj 2011, Buczek Automotive/kommissionen (T-1/08, EU:T:2011:216, punkt 84).” Slutligen ”[…] har domstolen, för det tredje, anfört att vid tillämpning av ”privat fordringsägare”-kriteriet ska jämförelsen avse en privat fordringsägare som befinner sig i en situation som så långt möjligt liknar den situation som den offentliga fordringsägaren befunnit sig i och som vill få betalt för de fordringar som han har mot en gäldenär som har ekonomiska svårigheter, vilket innebär att staten inte kan anses utgöra en enda fordringsägare som representerar alla de berörda offentliga fordringsägarna.”

undvika ytterligare förluster befriar inte den slovakiska staten från sitt ansvar att undvika att fordringar som ska betalas till den fortsätter att ackumuleras på annat sätt ([71]). Tribunalen konstaterade att det inte framgick av föreskrifterna i konkurslagen, och i synnerhet dess artikel 83.4, att Socialförsäkringsbolaget, under de omständigheter som rådde i fallet, kunde ingripa i beslutsprocessen vid konkursdomstolen för att fortsätta NCHZ:s drift och drog därmed slutsatsen att Socialförsäkringsbolaget inte hade en sådan möjlighet att ingripa ([72]).

4.3.2.1 Slovakiska Garanti- och utvecklingsbanken

(116) Slovakiska Garanti- och utvecklingsbanken (*banken*) var en av NCHZ:s sex prioriterade borgenärer med en fordran på cirka 750 000 euro som uppstått före konkursen och som baserades på ett låneavtal.

(117) Som nämns i skäl 108 hade banken inga aktiva handelsmässiga relationer med NCHZ under konkursperioden. Banken hade inga fordringar som uppstått efter konkursen gentemot NCHZ och löpte ingen risk att drabbas av ökade skulder på grund av en fortsatt drift av NCHZ; dess fordringar kunde alltså inte öka enbart på grund av att NCHZ:s drift fortsatte.

(118) Mot denna bakgrund anser kommissionen att den ekonomiska analysen och presentationen från NCHZ:s företagsledning som stod till bankens förfogande vid tiden för då beslutet togs i januari 2011, utgjorde en giltig grund för bankens stöd för beslutet. Som beskrivs i skälen (101) till (104) visade dessa dokument att en fortsatt drift av NCHZ och försäljningen av företaget som en pågående verksamhet (om det fanns en intresserad köpare) (skäl 103) låg i borgenärernas bästa intresse och därmed även bankens.

(119) Dessutom fastställdes det att i) det i mitten av december 2010 fanns obetalade fordringar som uppstått i samband med driften av NCHZ under den första konkursperioden och som hade prioritet framför fordringar som uppstod före konkursen och som uppgick till cirka 16 miljoner euro (skäl 33) och ii) nästan alla intäkter (beroende på scenario) från försäljningen av NCHZ:s tillgångar skulle behövas för att täcka kostnaderna för att lägga ned NCHZ:s verksamhet (skäl 34). Detta minskade avsevärt sannolikheten för att fordringar som uppstått före konkursen skulle återbetalas i ett likvidationsscenario.

(120) Mot bakgrund av detta var det rimligt att förvänta sig att inga av bankens fordringar som uppkommit före konkursen skulle ha betalats tillbaka vid en likvidation. Med utgångspunkt i den information som fanns tillgänglig vid den tidpunkten kunde Slovakiska Garanti- och utvecklingsbanken därmed betrakta att den skulle klara sig bättre om driften fortsatte jämfört med att förlora alla sina fordringar vid en likvidation.

(121) Mot bakgrund av ovanstående anser kommissionen att Slovakiska Garanti- och utvecklingsbankens beslut att ge sitt stöd för NCHZ:s fortsatta drift också skulle ha fattats av en privat borgenär som agerade på ett resonligt och omsorgsfullt sätt och därför var marknadsmässigt.

4.3.2.2 Nationella fastighetsfonden

(122) Nationella fastighetsfonden var en av NCHZ:s prioriterade borgenär med en fordran som uppstod före konkursen och som uppgick till cirka 17,85 miljoner euro baserat på obligationer relaterade till privatisering. Samtidigt var det den enda offentliga borgenären i borgenärskommittén som representerade oprioriterade borgenärer vid sidan av fyra privata oprioriterade borgenärer (se skäl 19).

(123) Alla oprioriterade borgenärer vilkas fordringar uppkommit före konkursen i borgenärskommittén, däribland Nationella fastighetsfonden, gav sitt stöd för att NCHZ:s verksamhet skulle fortsätta och de omfattades av en lagstadgad skyldighet att agera i alla de oprioriterade borgenärers intresse vilkas fordringar uppkommit före konkursen, och inte enbart i de i borgenärskommittén närvarandes intresse. Samtidigt visade Nationella fastighetsfonden, som även var en prioriterad borgenär, själv sitt stöd för en fortsatt drift.

([71]) Se tribunalens dom av den 13 december 2018, AlzChem AG/kommissionen, T-284/15, EU:T:2018:950, punkterna 145–152.
([72]) Se tribunalens dom av den 13 december 2018, AlzChem AG/kommissionen, T-284/15, EU:T:2018:950, punkterna 151–152.

(124) Som nämns i skäl 108 hade Nationella fastighetsfonden inga aktiva handelsmässiga relationer med NCHZ under konkursperioden. Den hade inga fordringar som uppstått efter konkursen gentemot NCHZ och löpte ingen risk att drabbas av ökade skulder på grund av en fortsatt drift av NCHZ; dess fordringar kunde alltså inte öka enbart på grund av att NCHZ:s drift fortsatte.

(125) Mot denna bakgrund utgjorde den ekonomiska analysen och presentationen från NCHZ:s företagsledning som stod till Nationella fastighetsfondens förfogande vid tiden för då beslutet togs i januari 2011, en giltig grund för dess stöd för beslutet. Som beskrivs i skälen 101–104 visade dessa dokument att en fortsatt drift av NCHZ och försäljningen av företaget som en pågående verksamhet (om det fanns en intresserad köpare) (skäl 103) låg i borgenärernas bästa intresse och därmed även Nationella fastighetsfondens.

(126) Dessutom fastställdes det att i) det i mitten av december 2010 fanns obetalade fordringar som uppstått i samband med driften av NCHZ under den första konkursperioden som hade prioritet framför fordringar som uppstod före konkursen och som uppgick till cirka 16 miljoner euro (skäl 33) och ii) nästan alla intäkter (beroende på scenario) från försäljningen av NCHZ:s tillgångar skulle behövas för att täcka kostnaderna för att lägga ned NCHZ:s verksamhet (skäl 34). Detta minskade avsevärt sannolikheten för att fordringar som uppstått före konkursen skulle återbetalas i ett likvidationsscenario.

(127) Mot bakgrund av detta skulle en hypotetisk borgenär i samma situation rimligen ha kunnat förvänta sig att inga av Nationella fastighetsfondens fordringar som uppkommit före konkursen skulle ha betalats tillbaka vid en likvidation. Med utgångspunkt i den information som fanns tillgänglig vid den tidpunkten kunde Nationella fastighetsfonden därmed rimligen betrakta att den skulle klara sig bättre om driften fortsatte jämfört med att förlora alla sina fordringar vid en likvidation.

(128) Mot bakgrund av ovanstående anser kommissionen att Nationella fastighetsfondens beslut att rösta för NCHZ:s fortsatta drift också skulle ha fattats av en privat borgenär som agerade på ett resonligt och omsorgsfullt sätt och därför var marknadsmässigt.

4.3.2.3 Miljöfonden

(129) Miljöfonden var en prioriterad borgenär med en fordran mot NCHZ som uppstått före konkursen på cirka 950 000 euro baserad på ett låneavtal samt en oprioriterad fordran som uppstått före konkursen på cirka 70 000 euro (se tabell 2, skäl 25).

(130) Som nämns i skälen 108 och 111 omfattades Miljöfonden av risken att drabbas av ökade skulder på grund av NCHZ:s fortsatta drift och Miljöfondens fordringar steg både under den första och andra konkursperioden.

(131) Miljöfondens fordringar som ökade efter att NCHZ försattes i konkurs uppkom på grund av att den årliga luftföroreningsavgiften delvis inte hade betalats. Enligt de gällande lagkraven skulle industriella aktörer betala avgifterna för de föregående åren ([73]) baserat på den mängd luftföroreningar som anläggningen ifråga producerat under föregående år.

(132) Den formella granskningen visade att luftföroreningsavgiften under 2010, som Miljöfonden skickade i maj 2010 för luftföroreningar under 2009, fastställdes till 192 454 euro och i slutet av 2010 (slutet av den första konkursperioden) uppgick fordringen som uppstod efter konkursen till 222 954 euro på grund av att den årliga luftföroreningsavgiften delvis inte hade betalats (se skäl 26). Dessa fordringar uppkom dock inte till följd av att NCHZ:s verksamhet fortsatte under konkursen under 2010 utan under 2009 när NCHZ:s drift säkerställdes genom lagstiftning.

(133) Kommissionen konstaterar för det första att beloppet för luftföroreningsavgifterna till stor del kunde förutsägas då de var bundna till företagets drift. För det andra omfattades de offentliga avgifter som uppstod till följd av företagsdriften under konkursen av prioritet framför fordringar som uppkommit före konkursen.

([73]) Detta följer av lagen om föroreningar nr 401/1998 i dess lydelse.

(134) Därför förväntades det att NCHZ även under 2011 skulle ha ådragit sig ytterligare skulder för luftföroreningar (för 2010) även om borgenärerna hade beslutat om en likvidation under 2011. Med tanke på att produktionen även vid ett likvidationsscenario inte skulle ha stängts ned omedelbart skulle NCHZ ha fortsatt sina utsläpp även om likvidationsscenariot hade röstats igenom så att företaget skulle ha behövt betala utsläppsavgifter även under 2012. Med hänsyn till de betydande fordringarna som uppkom före konkursen var det insiktsfullt av Miljöfonden att rösta för att gäldenären skulle fortsätta sin drift.

(135) Mot bakgrund av ovanstående skulle NCHZ oavsett scenario, likvidation eller fortsatt verksamhet och försäljning som en pågående verksamhet, dragit på sig ytterligare luftföroreningsskulder under 2011 och sannolikt under 2012, skattskyldigheten skulle ha varit densamma för den perioden och den obetalda skatten hade sannolikt befunnit sig på samma nivå då det inte hade funnits tillräckligt med pengar även vid en försäljning av en pågående verksamhet för att betala hela skatten.

(136) Dessutom fastställdes det att i) det i mitten av december 2010 fanns obetalade fordringar som uppstått i samband med driften av NCHZ under den första konkursperioden som hade prioritet framför fordringar som uppstod före konkursen och som uppgick till cirka 16 miljoner euro (skäl 33) och ii) nästan alla intäkter (beroende på scenario) från försäljningen av NCHZ:s tillgångar skulle behövas för att täcka kostnaderna för att lägga ned NCHZ:s verksamhet (skäl 34). Detta minskade avsevärt sannolikheten för att fordringar som uppstått före konkursen skulle återbetalas i ett likvidationsscenario.

(137) Mot bakgrund av detta kunde det rimligen förväntas att inga av Miljöfondens fordringar som uppkommit före konkursen skulle ha betalats tillbaka vid en likvidation. Med utgångspunkt i den information som fanns tillgänglig vid den tidpunkten kunde Miljöfonden därmed betrakta att den skulle klara sig bättre om driften fortsatte jämfört med att förlora alla sina fordringar vid en likvidation.

(138) Mot denna bakgrund anser kommissionen vidare att den ekonomiska analysen och presentationen från NCHZ:s företagsledning som stod till Miljöfondens förfogande vid tiden för omröstningen i januari 2011, utgjorde en giltig grund för dess omröstningsbeslut. Som beskrivs i skälen 101–104 framgick det av båda dessa dokument att en fortsatt drift av NCHZ och försäljningen av företaget som en pågående verksamhet (om det fanns en intresserad köpare) (skäl 103) låg i borgenärernas bästa intresse och därmed även Miljöfondens. Därmed hade Miljöfonden, vars ytterligare fordringar förväntades vara mindre under den andra konkursperioden än fordringen som uppstått före konkursen, starka skäl att basera sitt beslut på förvaltarens ekonomiska analys tillsammans med företagsledningens presentation.

(139) Därför anser kommissionen att Miljöfondens beslut att ge sitt stöd för NCHZ:s fortsatta drift också skulle ha fattats av en privat borgenär på ett rimligt och omsorgsfullt sätt och därför var marknadsmässigt.

4.3.2.4 Nováky stad

(140) Nováky stad var en av NCHZ:s prioriterade borgenärer med en fordran mot NCHZ som uppstått före konkursen baserad på en pantsättningsrätt relaterad till en fastighetsskatt på cirka 43 781 euro.

(141) Som nämns i skälen 108 och 111 omfattades Nováky stad av risken att NCHZ skulle drabbas av ökade skulder under konkursperioden och NCHZ ådrog sig ytterligare skulder som i första hand var relaterade till företagets skyldighet att betala fastighetsskatt.

(142) Nováky stads fordringar som uppkom efter att NCHZ försattes i konkurs uppstod på grund av att den årliga fastighetsskatten delvis inte betalades. Enligt de gällande lagkraven beräknades skatten för det aktuella året ([74]) baserat på mark- och byggnadsarean (separat för olika kategorier).

([74]) Detta följer av lagen om lokala skatter nr 582/2004 i dess lydelse.

(143) Nováky stads huvudsakliga fordring gentemot NCHZ under den första konkursperioden utgjordes av fastighetsskatt för 2010 (som ålades i mars 2010) och som fastställdes till 523 793 euro (se skäl 27). Med tanke på fordrans natur som offentlig skatt omfattades denna fordran av prioritet och återbetalades delvis under den första konkursperioden. I slutet av 2010, som var den första konkursperioden, uppgick fordringarna som uppstått efter konkursen till 29 762 euro (huvudsakligen fastighetsskatten som NCHZ skulle betala) (se skäl 27).

(144) Företagsledningens presentation redogjorde för intäkter som Nováky stad ansågs förlora om NCHZ upphörde med sin verksamhet och som skulle uppgå till cirka 572 000 euro årligen (skäl 32) som å andra sidan kan betraktas som motsvarande uppskattningen av ytterligare fordringar som skulle uppstå under den andra konkursperioden.

(145) Vid tiden för beslutet var det känt att skattebeloppet som NCHZ var skyldigt Nováky stad skulle betalas årligen och var inte beroende av NCHZ:s drift, men baserades uteslutande på den mark- och byggnadsarean som företaget ägde. Därför förväntades det att den obetalda skatten skulle ha varit densamma både vid en likvidation och en försäljning av företaget som en pågående verksamhet då det inte hade funnits tillräckligt med pengar för att betala hela skatten på grund av andra borgenärers fordringar efter konkursen.

(146) Det var även osannolikt att markytan som NCHZ ägde skulle ha genomgått några större förändringar under tiden för bedömningen. En eventuell försäljning av marken var osannolik, i huvudsak beroende på den avsevärda miljöbelastningen och närvaron av en tung kemiindustri på marken. Det skulle ha varit högst spekulativt och hypotetiskt att överväga att en köpare skulle ha köpt hela eller en del av anläggningen och åtminstone betalat en del av fastighetsskatten. Utifrån det rena ”privat fordringsägare”-kriteriet var därför driften av NCHZ neutral i förhållande till skulderna för staden.

(147) Kommissionen konstaterar därmed att beloppet för fastighetsskatten i stor utsträckning kunde förutses då det var kopplat till mark- och byggnadsytan som företaget innehade. För det andra hade skatterna som uppkom genom företagets drift under konkursen prioritet framför fordringar som uppkom före konkursen.

(148) Dessutom fastställdes det att i) det i mitten av december 2010 fanns obetalade fordringar som uppstått i samband med driften av NCHZ under den första konkursperioden som hade prioritet framför fordringar som uppstod före konkursen och som uppgick till cirka 16 miljoner euro (skäl 33) och ii) nästan alla intäkter (beroende på scenario) från försäljningen av NCHZ:s tillgångar skulle behövas för att täcka kostnaderna för att lägga ned NCHZ:s verksamhet (skäl 34). Detta minskade avsevärt sannolikheten för att fordringar som uppstått före konkursen skulle återbetalas i ett likvidationsscenario.

(149) Mot denna bakgrund utgjorde den ekonomiska analysen och presentationen från NCHZ:s företagsledning som stod till Nováky stads förfogande vid tiden för då beslutet togs i januari 2011, en giltig grund för beslutet. Som beskrivs i skälen 101–104 visade dessa dokument att en fortsatt drift av NCHZ och försäljningen av företaget som en pågående verksamhet (om det fanns en intresserad köpare) (skäl 103) låg i borgenärernas bästa intresse och därmed även Nováky stads.

(150) Med tanke på att alla fordringar som uppkom före konkursen sannolikt skulle gå förlorade vid en likvidation, osannolikheten för att marken skulle kunna säljas på grund av de höga miljökostnaderna relaterade till marken tillsammans med den oundvikliga ökningen av obetalda skatter under en längre tid (över ett år) även vid en likvidation, var det befogat för Nováky stad att ge sitt stöd för NCHZ:s fortsatt drift.

(151) Därför anser kommissionen att Nováky stads beslut att rösta för att fortsätta NCHZ:s drift var marknadsmässigt.

4.3.3 *Slutsats om förekomsten av en ekonomisk fördel*

(152) Mot bakgrund av ovanstående anser kommissionen att de olika offentliga organen agerade i överensstämmelse med ”privat fordringsägare”-kriteriet.

(153) Därför drar kommissionen slutsatsen att NCHZ inte omfattades av några fördelar jämfört med sina konkurrenter som företaget inte skulle ha fått vid normala marknadsförhållanden under den andra konkursperioden då lagen om strategiska företag inte längre gällde och NCHZ fortsatte sin drift på grundval av den behöriga kommitténs beslut.

(154) Mot bakgrund av att de offentliga borgenärerna, som deltog i beslutsprocessen i den behöriga kommittén, agerade som vilken marknadsaktör som helst, anser kommissionen att det inte finns något behov av att vidare bedöma huruvida de offentliga borgenärernas beslut var eller inte var *pari passu* och huruvida beslutet togs på samma villkor för privata borgenärer som hade befunnit sig i en jämförbar situation. Faktum är att borgenärerna ifråga inte befann sig i en identisk situation. När det väl kan fastställas huruvida det gavs någon ekonomisk fördel eller inte, är det dessutom inte nödvändigt att vidare granska huruvida den offentliga enhetens agerande skedde enligt *pari passu*-villkor ([75]). Om de offentliga enheternas ingripande inte anses *pari passu* jämfört med de privata aktörernas innebär inte detta automatiskt att transaktionen inte överensstämmer med marknadsförhållanden och överenstämmelse med marknadsförhållanden kan bedömas genom andra metoder ([76]). Därför finns det inget behov av att förlita sig på en undersökning av *pari passu*-förhållanden då avsaknaden av ekonomisk fördel och förenlighet med marknadsförhållanden i fallet med NCHZ:s borgenärer visas på andra sätt.

5. **SLUTSATS**

(155) Mot bakgrund av ovanstående och efter att ha omprövat åtgärden till NCHZ:s fördel under den andra konkursperioden, som var föremålet för beslutet att inleda ett formellt granskningsförfarande och som hänvisas till i fotnot 1 i detta beslut, drar kommissionen slutsatsen att åtgärden inte utgör statligt stöd i den mening som avses i artikel 107.1 i EUF-fördraget.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Den behöriga kommitténs beslut att instruera konkursförvaltaren att fortsätta driften av NCHZ, som antogs enhälligt av borgenärskommittén och de prioriterade borgenärerna den 26 januari 2011 och som gjordes bindande av konkursdomstolen den 17 februari 2011, som agerade i egenskap av medlem i den behöriga kommittén, efter att lagen om strategiska företag upphörde att gälla den 31 december 2010, utgör inget statligt stöd i den mening som avses i artikel 107.1 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt.

Artikel 2

Detta beslut riktar sig till Republiken Slovakien.

Utfärdat i Bryssel den 14 juni 2021.

På kommissionens vägnar
Margrethe VESTAGER
Ledamot av kommissionen

([75]) Se domstolens dom av den 4 september 2014, SNCM och Frankrike/Corsica Ferries France, C-533/12 P och C-536/12 P, EU:C:2014:2142, punkt 54. Se även domstolens domar av den 1 februari 2018, Larko/kommissionen, T-423/14, EU:T:2018:57, punkt 119 samt den 11 september 2012, i Corsica Ferries France/kommissionen, T-565/08, EU:T:2012:415, punkt 122. Se även mål T-93/17 Duferco Long Products/kommissionen, EU:T:2018:558, punkterna 99–106, där tribunalen fastställde att transaktionen var oförenlig med marknadsförhållanden utan att ta hjälp av en *pari passu*-analys.

([76]) Tribunalens dom av den 12 juni 2014, Sarc/kommissionen, T-488/11, EU:T:2014:497, punkt 98. Se även tribunalens dom av den 18 september 2018, Duferco Long Products SA/kommissionen, T-93/17, EU:T:2018:558, punkterna 102–103.